

Tillverkare: ALBIN RAPP KONFEKTIONSFABRIK

AUG. STENMAN AB.

I SÖDERMANLANDS-NERIKES NATIONERS STUDENTBOSTÄDER ANVÄNDER MAN ASSA-LÄS FÖR SÄKERHETS SKULL.

Tierps Tryckeri Aktieföretag 1961

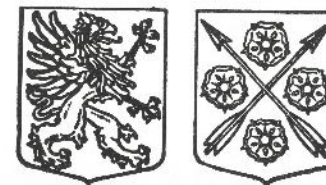
Arkivex.

SÖDERMANLANDS-NERIKES NATION

MAJHÄLSNING TILL LANDSMÄNNEN - 34 - 1961

SÖDERMANLANDS-NERIKES NATION

INNEHÅLL

	Sid.
Från vår till vår	119
Det var en gång	136
Thoughts from a Swedish spring	148
Ett Lekhytte-minne	151
Sörmlandsboken som aldrig blev skriven	155
Porträttkatalog	157
In memoriam	158
Landsmännen	167
Nationens ämbetsmän	176
Utgående balanser i Nationens räkenskaper	178
Veteranerna	180

Från vår till vår

Som vår betraktad var den väl inte särskilt unik. Om man nu inte tycker att alla vårar är unika, på något sätt sett. Med mitt mått mätt blev den det i alla fall. Det är ju till exempel inte varje vår man får sitta som nästan ensam till Uppsala-konferens inbjuden karl på en estrad och tala om för tvåhundra välmanikurerade yrkeskvinnor, att fast man råkar vara gift student, tycker man inte särskilt mycket om att diska utan vill gärna ha hemhjälp. Då ser alla välmanikurerade yrkeskvinnor mycket förargade ut och särskilt Ruth Hamrin-Thorell. Hon ser nästan lika arg ut som filosofie magister Sven Fält, då han upptäckte att attachén Mårtenson som avgående kurator arrangerade investitur för sin efterträdare medelst champagneceremoni (som efterträdaren betalade) via Wibergska kannan. Herr Fält fann detta icke vara traditionen värdigt: endast kurator hälsande hedersledamot skulle nyttja kannan. En utredning visade att gamle vaktmästar Wiberg nog skulle blivit högeligen förvånad om han fått se sin kannan brukad i endast så högtidliga sammanhang. Då blev herr Fält ledsen att han själv som kurator inte kommit på detsamma och herr Mårtensons och hans efterträdarens hjärtan vecknade: anonymt donerade de det Mårtengrenska ritualhornet ur vilket inga hedersledamöter får dricka, endast primi curatores vid av- respektive tillträdande på mattan i salongen under takkronan. Brytes stadgarna och hornet missbrukas tillfaller detsamma Statens hysteriska museum — vars chef lär lägga ned mycket arbete att tubba någon till missbruk. Dock de goda landsmännen vet vad de har, men inte vad de får — en aldrig så obetydlig tradition på Södermanlands-Nerikes nation rubbas icke i första taget!

Ritualhornet och dess rätta begagnande har ju också den fördelen att det binder kommande generationer att låta nationshuset vara som det är. Debatten kring ombyggnad eller nybyggnad har i ganska hög grad florerat. En sak som stimulerat diskussionen är Uppsalas stadsplanerare, som i sin hetsiga jakt efter herostratisk ryktbarhet tänkt sig göra Järnbrogatan till genomfartsled. Håller huset om tung trafik lägges utanför? Vi hoppas det ty allt fler instämmer i de ord, med vilka Anders Aman i Ergo försvarat husets existens: »Husets värde blir inte begränsat till dess egenskap av nationslokal. Det får en vidare angelägenhet och vi ser att det på ett väsenligt sätt deltagar i bildandet

Förste kurator mottager det Mårtengrenska ritualhornet ur altaché Mårtensons hand.

av den akademiska miljöns centrum kring universitetsparken. I denna ensemble spelar det naturligtvis inte samma roll som t. ex. Gustavia-num, men vi kan konstatera att det på ett osökt och lyckligt sätt passar in i sitt sammanhang och hävdar sig förvånande väl som sentida komplement till sin historiemättade omgivning.

Så kan vi säga med desto större rätt, därför att det rör sig om en byggnad av kvalitet, som till alla delar uttrycker de funktioner, som ett nationshus skulle ha år 1897. Det skulle ha ett yttre som skilde det från andra hus, och talade om att denna institution var unik; ett yttre som förenade det monumentala med det pittoreska, som var på en gång inbjudande som en klubblokal och historiskt manande. Det skulle påminna om arvet från det förflutna och plikterna mot det kommande.

Formuleringar av detta slag möter oss i festtal och invigningsanföranden, där allt dock sammanfattas i det enda ordet Hembygd. Ännu 1915 (i boken om nationshusen i Uppsala) karaktäriseras Sörmland-

Närkes hus i lite valhänta formuleringar som sörmlänkskt-närkingskt till sin stil. Det säger oss inte det minsta om huset, men rätt mycket om stämningarna hos dem som byggde det.

För egen del tycker vi att husets stil mera erinrar oss om något slott i Loire-dalen, och i det skulle arkitekten ha givit oss rätt. Stadsarkitekten i Eskilstuna Gerdt Hallberg tillhörde inte de ledande i sekelskiftets svenska byggnadskonst, och han var snarare en avslutare än en inledare. Hans nationshus vid Jernbrogatan representerar stilarkitekturens sista skede, men kan just därför på ett adekvat sätt uttrycka det kvardröjande och tillbakablickande i den tidens nationsliv.

Till detta hör till sist också en övertygelse med praktiska konsekvenser. En byggnad som uttrycker sin tids krav och tankar behöver inte förlora i värde och användbarhet, därför att dess förutsättningar delvis bortfaller. Ofta är arkitekturens anpassningsförmåga större än vi föreställer oss.

Vilken åsikt vi än har om skillnaden mellan då och nu, så tvingas vi konstatera att nationernas betydelse var större vid sekelskiftet än vad den är idag, och att nationlivet då hade ett tätare och mer preciserat innehåll än det haft senare.

Därför är det självklart att det var 1800-talets slut och inte 1950-talet, som skapade den bästa arkitekturen och den mest stimulerande miljön för Uppsala studentnationer.»

Detsamma kommer man väl inte om 64 år att kunna skriva om den etapp II av studenthusen på kvarteret Triangeln, som under våren 1960 höll på att färdigställas av Anders Diös' företag. Men så har de husen också ett annat ändamål att tjäna. I en tid då kanske allt i Uppsala utom våren själv omskapas, är de husen, studentbostadshusen, att se främst som nationens försök att fylla nya funktioner, att motivera sin existens. Ty studentnationens uppgift har förskjutits från det sociala i engelsk bemärkelse till det sociala i välfärdssvensk. Lyckligtvis håller också uppfattningen om det speciellt romantiska och samtidigt naturliga i den låga studentstandarden på att försvinna. Men nationens omdaningsproblem är också betydande. Som inom så många andra organisationer gäller det främst informations- och kontaktproblemet. Universitetsutredningens väl i och för sig ej odiskutable siffror antyder ökningen i studentkullarnas storlek. Indirekt visar de betänkanden, som av olika kommittéer är under utarbetande eller kanske befinner sig på behandlingsstadiet, hur stor omvälvningen egentligen är. Hur ska nationerna på ett lämpligt och riktigt sätt få grepp om det ständigt svällande antalet medlemmar och göra någonting för landsmännen — blott alltför många är inte enbart hjälpta av att det finns ett skickligt och uppfinningsrikt klubbverk.

Men i det fackliga och sociala arbetet får man ju minst av allt glömma bort det studentikosa, det festliga och värliga. Det ska ej glömmas i vår och det glömdes alls icke förra året. Var kan man förresten bättre få en känsla av *carpe diem* än i Finland? April och vårfest på Nylands nation betyder gästfrihet, ja gästvänskap för oss sörmland-nerikingar. De nyländska systrarna och bröderna under Johan Lindbergs förfarna ledning lyckas verkligen då hålla på avstånd en vardag som kanske inte alltid är lätt i språkstridernas Finland.

Överhuvudtaget skall vi väl anstränga oss att vara internationella — inte bara under våren. Denna vår hedrades vi under festligheterna med besök av Lisbeth Backman och Mats Lassenius från Nylands nation, av Harald Heide från Marburg och av Ken Blyth från St John's College i Cambridge. Britt Marie Mårtensson sjöng en månad som stipendiat i Finland och förste kurator sökte där efter förmåga representera in corpore. Under sommaren trivdes den blivande Sjöfflenotarien Åke Frenander i Marburg och herr Berggren fann sig väl tillrätta under en månads celibatärt och insulärt men ändå mycket givande collegeliv.

Den i och för sig mycket tvelaktiga värmländska nationen är ett föredöme åtminstone i en sak: dess aktivitet i hembygden med sommarkurser och mycket annat. Vår egen hembygdsnämnd har ju numera blivit hembygds- och kulturnämnd — en i allo lofvärd utveckling; sambandet till Södermanland och Nerike är emellertid alltför litet. Under en följd av år gjordes resor till Kävesta och under den senare tiden har en mycket stimulerande kontakt upprätthållits med Åsa folkhögskola. Denna förnämliga institution är emellertid blott en bråkdel av vad Södermanland kan bjuda, särskilt om man får tro andre kurator Bengt Nordberg i hans excellenta tal till hembygden på majmiddagen.

»Herr Förste Kurator, Herr Inspektör, Vördade hedersledamöter, Ärade gäster, Kärälskeliga landsmaninnor, Raske landsmän:

När tanken till vår hembygd flyger
på snabba vingar, gula, blå,
då ofta ensamma vi smyger
oss till en avskild, stilla vrå
att torka bort den lilla tår
som tillrar nerför kinden vår.
Av glädje är den tår upprunnen
men är likväl strax försvunnen.
Ty glada är vi alla här vid dessa bord,
när jag er nu om hembygden påminner,
mer älskad än den bygd i nord,
där vi oss nu befinner.

I syd, sydväst de landskap är belägna,
som jag nu med ert benägna
överseende beprisa skall;
allt efter gammal välkänd mall:

Där lyser himlen ganska blå,
och solens guld så härligt blänker
(det vill säga, när det inte stänker
ifrån regnmoln, stygga, grå).

Så röd lyser stugan i skogens bryn,
och mitt i kyrkan ligger byn
så nätt och rar som aldrig det;
ord att den prisa ej skald sig vet.

Stilla flyter ån; dess gråa vatten
har husmor just slängt genom tratten,
och nere i djupet härjar pesten
som hindrar oss att vid augustifesten
få spisa våran hembygds kräfte.

Dock härom vi ej mer vill käfta.
Låt oss istället glädjas åt
att starka kvinnor, sköna, flåt,
sköna kvinnor, starka män
bor i Sörmland-Närke än.
Idogt, hårdigt de arbetar,
glatt och villigt fram dom stretar
mot ett mål, fördolt för dom,
id est, tryggad ålderdom.

Vår hembygds ungdom i sin knoppning står;
till den nu min förhoppning går
att den städse vet sig skicka;
detta gäller pojks som flickas.
Vår tids ungdom är dock härlig
och aldeles ej besvärlig.
Och du som titt på henne klankar, stopp!
betänk: till henne står vår hembygds hopp.

Fågeln häckar, mänskan ler,
grödan gror och skön sig ter;
sant är, utan överdrift,
att allt trivs i Strängnäs' stift.

Hornboskapen med kvinnlig förstärkning konserterar i det gröna.

Mången här runt dessa borden
väntar nu, att stolta orden
äntligt sagda bleve de.
Så skall ske: Sörmland, Närke, leve de!»

Rektor Allan Degerman med gotländsk hustru och upsaliensisk dotir tog tillsammans med sina Åsa-elever emot med stor gästfrihet när nationen gjorde en resa dit tidigt i maj och hornboskapen spelade dåligt på ett synnerligen skickligt sätt — den syntes njuta nästan lika mycket på denna utflykt som på den »bellmaniana», den värliga excursion (med 1700-talsfranskt uttal) som boskapen och nationsfunktionärerna företog i mitten på maj till Arnö i Mälaren. Skillnaderna var emellertid också påfallande: under Asaresan fanns det ingen brist på »herdar», förutom curatores, hembygdsföreningens ordförande Åke Beglund och t. f. musikanförelaren Bruno Svensson; på Arnö var det däremot en rikedom av herdeidyller, för att inte tala om intresset för vad vi eufemistiskt kan kalla den etnologiska sidan av bellmanepoken — en historiskt intresserad nationsfunktionär gick med ambition in för detta.

Men solen värmdes försommarlikt och boskapen tutade sina mässingsfanfarer — inte var det underligt att södermanland-nerikingarna i studentkårskarnevalen 1884 fick gestalta musiken? Det var en festlig final efter en sista april som — tror jag — angenämt liknade tidigare års och en första majmiddag med rekordstort deltagande. Etthundrasextio landsmän fick bevittna hur överläkare David Melchersson, docent Lars

Hornboskapsanföraren Thomas Ridaeus överlämnar Hornboskapens Stora Förtjänstmedalj till hornboskapsvännen och nyinstallerade hedersledamöten, docent Lars Hellberg.

Hellberg, landshövding Ossian Sehlstedt och nationens och studentbostadsstiftelsens skattmästare, bankdirektör Ewert Jonsson, primus inter pares, installerades som nationens hedersledamöter. I vimlet skymtade man professorerna Arne, bejublad talare, och Strömbom, bejublad taveldonator, doktorerna Essén, Samzelius och Attorps med fruar. Författaren William Sansom vilade »på en bädd av rosor». Som en modern herr Sten hade disponent Sture Nilsson med fru i galopp på frustande rostfria hingstar stormat upp från Eskilstuna och vi fick en aning om vad konstnären Allan Ebeling var sysselsatt med.

De utländska gästerna hälsades utförligt enligt 1959 års tradition — med det tillägget att vi anammade den förträffliga finländska seden att låta en QF (quinnlig funktionär) prisa nationens inspektör. Det blev fröken Backman, som hade vanan inne från Nylands. Och på vårbalen propo-nerade hon en tacksamhetens och hyllningens skål till Stig Claesson — en skål i vilken nationen med glädje deltog, då vi ju verkligen har förmånen av en aktiv, tillmötesgående och uppslagsrik inspektör,

som under året fått slita hårt för det honorarium han donerat till nationen i form av en högtalaranläggning.

Det hade börjat springa i luften redan före denna vårbal: till och med herrarna hade fått vårmodenatt proba; skulle vi välja naturliga silhuetten, kontinentala looken eller slemma linjen? Och kring kärleken eller kanske den kära leken hade nationens klart skinande kulturkandelabrar, hrr Lönnroth och Nylander begynt en angosturabitter presspolemik om de stora ordens inflation. Men för de sjuttio festklädda paren spelade det denna balnatt inte så stor roll om begrepp som vår och kärlek tummats litet, om kårvicarnas vår satt i ett träd nedanför Styrbiskop, klingade silverrent i jambiska malmtoner eller skrev hem till far och mor — hon var ung och fräsch och efterlängtnad, hur dagen efter hon än månade vara. De sjuttio paren prisade henne ju ej heller som sådan, de ville se och drömma efter en bestämd mönsterbild, de ville gå något utanför sina vardagsjag, något ömsa skinn. Jag tror de lyckades i denna sin strävan, framför allt tack vare tidpunkten men också tack vare det skickliga klubbteamet Kajsa Gillberg—Lars Ekman—Timo Kärnekull. Dessa arrangerade även ett mycket trivsamt — för deltagande ämbetsmän åtminstone — colloquium för Södermanlands-Nerikes gille i Stockholm, som med byråchefen Blom och byråsekr. Björkman i spetsen gästade nationen.

Och det var tid för nationen att också ömsa skinn.

På andra vårlandskapet valde nationen till ny förste kurator Sylvia Boström, licentiat på Samuel Columbus och outröttlig studentbostadssekreterare. Färöspecialisten, hr magister Hultman övertog biblioteket, den dynamiske hr Kärnekull, vars utomordentliga förbindelser med livsmedelsföretag och bryggerier gagnat nationen, övertog ordinarie klubbmästarposten, med jur. stud. Dag Forsselius som biträdande och med fil. kand. Ingegerd Nordberg som kvinnlig kollega. Docent Anders Lidström och fil. mag. Lars Högberg valdes till seniorer. Från stipendienämnden skildes två trotjänare, magistrarna Fält och Larsson och gav plats för fil. kand. Lars Ehlin och jur. stud. Lars Ekman och med. kand. Hans Renck. Förhoppningen var att någon av dessa skulle efterträda fil. kand. Göran Andersson på den krävande posten som stipendienämndssekreterare, en post som denne skött med Lars Högbergsk skicklighet — högre beröm kan man inte ge. Nationsnämnden rekryterades med fil. stud. Ingrid Arfvidsson, jur. stud. Lars Gombrii och fil. mag. Åke Berglund. För de musikaliska traditionerna åtog sig hrr Ridaeus och Verneholt att svara än en termin och som krönikör förvärvades radiodocent C. G. Widstrand.

Denne hade för övrigt ungefär samtidigt visat sitt musikaliska skämtlygne i en hyllning vid Lennart Aquists disputation; avhandlingen

som rörde det intressanta ämnet Richard Price's moralfilosofi hade för övrigt avhandlingsflorans roligaste förord, där författaren tackade sin knappt tvååriga son, »who has made certain semantic distinctions clearer». På ett annat engelskbetonat ämne, T. S. Eliot, disputerade Staffan Bergsten, medan Anders Lidström varit internationell: underarmsfrakturer.

Med även kuratorerna i svart-vit högtidsdräkt, med strålände försommarsol, med gnistrande rektors- och kårordförandedjor sköts så på promotionsdagen avskedssalut för det akademiska året 1959—1960.

*

Bastiljstormningen den 14 juli gav vad deltagarantalet beträffar ett förebud om vad som komma skulle — ovanligt många mötte upp, och Marseljäsen klingade väl, när man, anförd av en starkt decimerad Hornboskap och gamle landsmannen Carl Hulth från Stockholm, bärande den vid det här laget något blekta trikoloren, som hans moder en gång sytt, tågade till Flustret. Att den oförfärade skaran med Matts Essén s:r i spetsen även detta år på ett förtjänstfullt sätt lyckades intaga källarkullen på nationsgården behöver väl knappas påpekas.

Drygt en månad senare tändes de kulörta lyktorna — dock ej i trädgården utan uppe i musikrummet, eftersom den kyliga väderleken knappast hade gjort en kräftsupé utomhus njutbar. Därmed var det också definitivt slut på sommarfriden vid S:t Larsgatan — landsmännen återvände och den stora skaran nya sörmland-närkingar började strömma in. 274 rum i nationens nya studentbostadshus stod färdiga den 1 september, vilket väl bidrog till att ökningen av nationens medlemsantal blev mer än rekordhög under höstterminen. Den långa förteckningen över nyinskrivna i slutet av denna skrift talar för sig själv. När vårterminens katalog trycktes hade nationen 953 medlemmar.

Inskrivningsförfarandet hade rationaliserats i lagom tid före höstterminens början, bl. a. genom lösladssystem för både universitets- och nationsmatriklar, och detta i förening med mångdubblat antal mottagningstimmar fick inskrivningen att löpa någorlunda smidigt.

Med den ovannämnda siffran som bakgrund är det säkerligen fullt begripligt, att nationens festligheter av både exklusivare och enklare art varit välbesökta över hövan. Det gällde även recentorsmottagningen den 13 september, då ämbetsmännen och Lars Hellberg portionerade ut både historisk och aktuell kunskap om nationen, och recentorsgaskan den 1 oktober, då väl för första gången en förste kurator i kjoltyg sågs uppträda på fotbollsplanen vid seniorernas traditionella besegrande av »de små». Och när sedan kårordföranden i egen hög per-

Professor Sune Lindqvist delar ut ett av de talrika priserna efter bilrallyt.

son hade förenöjt församlingen i aulan med ett underfundigt tal, trängdes recentiores med en och annan av äldre årgång i den bågande festsalen och upplevde, hurusom teaterdirektören presenterade den mångomtalade skändningen i form av ett muntert spex.

Dessförinnan hade det första höstlandskapet hållits, då konsul Bo Ax:son Johnson valdes till hedersledamot och pol. mag. Göran Andersson, fil. mag. Åke Berglund, fil. stud. Birgitta Jansson och fil. stud. Lars Wikström upphöjdes till rang och värdighet av senior.

Den 22 september lär även en herrmiddag ha avdruckits under sedvanligt angenäma former enligt andre kurator, som presiderade, eftersom 1 Q p. g. a. kön ej ägde tillträde. Denna förnäma avskildhet respekterades ej i lika hög grad på damsupén två månader senare, vilket föranledde nationsnämnden att beshuta, att det till klubbverkets reglemente skulle bifogas en PM med uppmaning att tillse, att nationens

Förste kurator överlämnar en tavla till nationens 25-årsjubilerande vaktmästare »Rulle» Edén.

enkönade tillställningar förbleve sådana även vid en aldrig så sen timme på natten.

Medio oktober hade vi glädjen att höra Ragnar Hyltén-Cavallius »gästföreläsa» ur sina några veckor senare utkomna memoarer »Följ sin genius», vilket han gjorde på välkänt charmerande sätt.

Några dagar senare provade sörmland-närkingar och andra »-ingar» hästkrafterna i ett bilrally, som den upptågsglade klubbmästaren Timo Kärnekull organiserade. Vi lyckades ej åstadkomma någon tätplacering, men ingen sörjde över det, eftersom sagde klubbmästare visat oanade talanger som tiggare och hade fått ihop så många priser, att alla lyckliggjordes med något — åtminstone en isskrapa — vid prisutdelningen på kvällen. Sune Lindqvist, som högtidligen tjänstgjorde som prisutdelare, hade full sysselsättning.

Direktör Sture Nilsson överlämnar gåvobrevet på den ebelingska skulpturen till förste kurator.

En vecka senare, söndagen den 23 oktober, firade en 90-åring jubileum på nationen — VfN. Händelsen celebrerades med en jubileumsmiddag på lördagskvällen, då en hel rad äldre och yngre nyköpingsstudenter möttes i glad jubileumsstämning. Glada minnen återupplivades, välgångsönskningar uttalades, och grundplåten till en ny stipendiefond kom till.

I slutet av oktober kunde man vid sömmland-närkingarnas nya studentbostäder i Triangeln beskåda en figur av mindre vanligt slag — en storvuxen plåtryttare på en icke mindre imponerande plåthäst. Det var den helige Olof på färd genom Södermanland för att kristna hedniska nordbor. Konstnären Allan Ebeling och industrimän i Eskilstuna stod bakom verket, inspirerade därtill av Stenmanbolagsdirektören Sture Nilsson, som tyckte, att Triangel-invånarna kunde behöva något konstnärligt att vila ögonen på. Samma åsikt hade direktör Albin

Sömmland-närkingarnas ryttsstaty efter avtäckningen.

Rapp, vilket resulterade i en donation av ett 170-tal nummer grafisk konst till nationen att pryda anläggningen invändigt. Allt detta jämte det faktum, att bostäderna var färdiga, resulterade i en festlighet den 29 oktober, då husen visades och donationerna överlämnades. Under sedvanliga svårigheter avtäcktes »pällen» och hans ryttare, beledsagat av hornboskapsöväs och raketsmällar. Senare på kvällen samlades de i bygge och konstverk inblandade till middag på nationen. Det tackades och lyckönskades, och man må förstå, om byggnadskommittéledamöter helt förstulet pustade ut efter en lång tids mödor.

Om landsmännen av utrymmesskäl var ganska fåtaligt representerade på invigningsmiddagen den 29 oktober, så deltog man desto livligare i gåsmiddagen två veckor senare. Förutom gåsen fick man uppleva: ett 25-årsjubileum, Sveriges Radios Hans Alfredsson i rollen »talare till kvinnan och gåsen» och en unik krönika, författad av Carl Nylander. Den 1 oktober 1960 hade 25 år gått, sedan det omtyckta vaktmästarparet »Rulle» och Ingrid Edén kom till nationen, och detta

firades alltså vederbörligen på gåsmiddagen. Till denna bild av gåsmiddagen må så läggas ett fullkomligt charmerande tal av gästade hedersledamoten Hilding Celander, som för häpna yngre årgångar berättade, hur han deltog i det i mångas ögon uråldriga nationshusets taklagsöl anno 1897.

Hösten 60 var en händelserik tid, det märker man så här efteråt. Knappt var gåsmiddagen aväten, förrän kuratel och klubbverk låg i remmarna för att förbereda en sammankomst för nationens äldre landsmän den 26 och 27 november. Så många som huset kunde rymma alltifrån Matts Essén, årgång 1899, till biträdande klubbmästaren, årgång 1957, mötte upp till lördagskvällens middag, och ämbetsmännen konstaterade lyckliga, att det var den trevligaste nationsfest, de varit med om. Landsmän av äldre årgångar visade, att gamla tag satt i, och följde en något trött förste kurator hem vid 5-tiden på morgonen. De som vaknade i tid på söndagen gick ut till Triangeln för att med egna ögon konstatera, att »annat var det på min tid!». Kanske kändes det litet extra trivsamt att därifrån gå till den väntande lunchen på nationen, där det mesta forfarande såg ut, som när man själv var student.

Ett par äldre landsmän medförde en överraskning i bagaget: Sixten Strömbom överlämnade Nyköpingshus i målning av prins Eugen, och en check från Einar Fagerström resulterade bl. a. i en ny radioapparat ett par dagar senare.

Så kom december, och medan landsmännens studiefлит provades i tentamina eller självrannsakan, avhölls landskap den 7. Bengt Nordberg avtackades efter ett synnerligen förtjänstfullt skött andrekuratorskap, och till ny innehavare av ämbetet valdes Lars Ekman, jurist och örebrokarolinare. Klubbverket bytte även besättning med jur. stud. Dag Forsselius, som garvats i sysslan som biträdande klubbmästare under hösten, och fil. stud. Kerstin Råström. Seniorernas skara utökades med fil. stud. Ingrid Arfvidsson och med kandidaterna Hans Renck och Jan Verneholt. Men innan Ingegerd Nordberg avslutade sin något hektiska klubbmästarinnetermin, skrev hon lussespex och ledde recentiorskorna, understödda av spexarförmågor av äldre årgång, i ett bejublat framträdande på Lucia-kvällen.

En synnerligen angenäm afton hos Södermanlands och Nerikes Gille i Stockholm förgyllde kuratorstillvaron i december, innan det var dags att sätta punkt för ht -60.

I skrivande stund kan konstateras, att den hittills förflutna delen av vårterminen varit av stillsammare art. Julgransplundring den 10 januari

En ögonblicksbild från yttre biblioteket under Ingo-vakan.

följdes av barnfest den 5 februari, då nationens »barnbarn» visade sig trivas väl. Fäderna trivdes förmodligen bättre på herrmiddagen ett par veckor tidigare . . .

En verklig fullträff visade sig biblioteksaftonen den 16 februari vara. Bibliotekarien Tor Hultman och senioren Carl Nylander etablerade samarbete och visade sig besitta ett sjätte sinne för vad som kunde tänkas locka publik — ämnet för kvällen lydde: »Erotiken i litteraturen». Drygt tiotalet landsmän gav ett nyansrikt tvärsnitt i sagda ämne alltifrån Höga Visan till och med Lolita.

Publikdragande var också en 20-talsgasque den 11 mars, då klubbverk och deltagare skapade en högst verklighetstrogen charlestonmiljö. Kvällen bjöd även på ett spex, »Gustav Vasa eller Erik XIV eller Karin Månsdotter», där teaterdirektören Krister Posse slog församlingen med häpnad genom sin Eliza Doolittle-inspirerade »liten Karin».

Natten mellan den 13 och 14 mars sågs en liten förväntansfull skara invadera yttre biblioteket, sjunka ned i dess mjukaste fåtöljer och, förplägade med klubbmästarens bästa öl och smörgåsar, kämpa mot gäspningar och andra trötthetssymptom under väntan på att i TV få

Författaren Harry Martinson.

bevittna kraftmätningen mellan Ingo och Floyd. När de hela väl kom igång, vaknade livsandarna — till glädje för den påpasslige nationsfotografen, som studerade publiken mer än rutan med å föregående sida publicerade resultat.

En trivsamt Våffelafton den 19 mars må också nämnas, då Hornboskåpen på känt manér bidrog till att underlätta matsmältningen.

Efter denna festresumé kan det vara dags att nämna något om nationsvardagen. Ett viktigt inslag i den är matserveringen, som efter att ha legat nere någon tid upplevde sin renässans i makarna Svenssons regi. En välbehövlig »make up» av musikrummet håller just på att företas genom medel från Per Perssons fond. Vid det tidigare nämnda sista höstlandskapet kunde andre kurator tack vare det höjda medlemsantalet presentera en budget för år 1961, som trots flera betydligt ökade utgiftsposter endast krävde en obetydlig höjning av terminsavgiften — från kr 45:20 till 46:— (varav 14:80 går till kåren). På grund av ökade omkostnader kan nationen ej längre alldeles hyresfritt disponera nationslokalerna, varför en viss årshyra — fortfarande dock mycket blygsam — debiteras terminsavgifterna från och med år 1961.

Från första vårlandskapet, som hölls den 10 februari, antecknas först och främst val av tre nya hedersledamöter: författaren Harry Martinson, direktör Sture Nilsson och tonsättaren Dag Wirén. Vidare valdes fil. mag. Bengt-Olof Grönkvist och med. kand. Ulf Lindsjö till

Direktören Sture Nilsson.

Tonsättaren Dag Wirén.

seniorer. För att i någon mån lätta klubbmästarinnans ökade arbetsbörda inrättades vid samma tillfälle en biträdande klubbmästarinnebefattning.

När nu bostadsbygget på Triangeln slutförts, börjar det åter bli aktuellt att ta upp frågan om byggnation i nationskvarteret. Frågan om nationshusets vidare öden är därvid synnerligen brännande. För att ge landsmännen tillfälle att tillsammans med Inspektor och Skattmästaren diskutera problemen ordnades en diskussionsafton den 22 februari, varvid en rörande enighet om att nationshuset borde bibehållas i orört skick konstaterades bland de närvarande. Problemen med den nu rådande trångboddheten måste lösas på annat sätt, ansåg man — men den frågan är det än så länge litet för tidigt att gå in på här.

När detta skrives, avnjuter de flesta av landsmännen en välbehövlig påskledighet för att sedan återvända till ett — hoppas vi — värfagert Uppsalas arbete och fröjder. Men mer därom nästa år!

Uppsala den 1 april 1961

Håkan Berggren

Sylvia Boström

Det var en gång . . .

UTDRAG UR NATIONSKRÖNIKOR, SKRIVNA AV KARL ASPLUND

med kommentar av Sylvia Boström.

Det finns på nationen ett ämbete, av vars verkningar egentligen alltför få bland landsmännen har tillfälle att märka spåren, nämligen krönikörens. Vid gäs- och majmiddagar föredrar denne sitt opus över vad som tilldragit sig inom nationslivet under hans ämbets tid. Så ställs den stora krönikeboken undan i arkivet igen, tills nästa krönika skall skrivas och läsas. Men då och då händer det, att man plockar fram någon av de tre böckerna och läser de prydligt nedskrivna skildringarna av tidigare generationers bedrifter. Så kom tanken att via »Majhälsning» ge ett litet prov på vilka pärlor de guldtrycksförsedda pärmarna innesluter — vilket nu sker med den berörde ämbetsinnehavarens samtycke.

Den första krönikan skrevs höstterminen 1909 av Karl Wistrand, nu med. dr och hedersledamot av nationen. Han berättar i sin krönika följande om ämbetets tillkomst: »Vid första ordinarie landskapet h. t. 1909 väcktes av herr Cederblad en motion om att nationen skulle utse en person med den 'takt och finkänslighet', att han kunde skriva en krönika över nationens verksamhet med väsentligt avseende fäst vid det ej-officiella. Vidare skulle denne historiograf göra diverse tidningsurklipp, samla intressanta nationsfotografier etc. . . .»

Det var ett förslag värdigt Carl Cederblad, den sedermera kände folkbildaren, fil. hedersdoktor och hedersledamoten av nationen. Anade han månne då, vilken kulturhistorisk insats han därmed gjorde för nationen?

Nummer tre i raden av krönikörer var Karl Asplund — fil.dr, författare och hedersledamot av nationen. Han har på både vers och prosa besjungit höstterminen 1910, vårterminen 1911 och sommarens hembygdskurser 1911, och det är ur två av hans krönikor, som avsnitt här publiceras.

*

Ur Den 3:dje krönikan H. T. 1910.

Historiens dom har sagt om romantiken
att innehållet under formen dör.

— Förlåt jag börjar här med poetiken,
som inte alls till detta ämne hör! —

Mitt ämne — ack, hur grymt jag blev besviken
på stoff och källor för en krönikör!

När fakta alltför litet innehålla
med ord och rim tyvärr jag måste trola.

Jag därför valt att roa mig med versen.

— En annan fråga, om det roar er!

Nu får ni genomgå den svåra persen
av sju ark vers i gammaldags manér
till straff för att det ej åt mig beskärs en
mer rolig period att skriva ner.

I hopp om bättring innan nästa gång
jag börjar höstterminens minnessång.

Karl Knutsson skrev om höstterminen nio,
som hade klang av Lustspelsouvertyr.

Och du, o Kalle Ceder, anno tio
gav kulkens glädje, karnevaliskt yr.

Jag går att här beskriva — povro mio (!) —
terminen efter — vilket trist bestyr! —

med ångerns tårar och asketisk spänning
de dagar, vi betalte vårens räkning.

Det blev ett landskap. Ej i mannaminne
ett sådant hållits förr på vår nation.

Med medeltida flagellantersinne
bekändes synderna i ömklig ton.

Och bot och bättring, att vi friden finne,
man lovade, och man var stark i tron.

Men än en gång får nu Kullander prisa
det sköna bättringslöftet i sin visa:

Karl Knutsson = *Karl Wistrand*, se ovan. Kalle Ceder = *Carl Cederblad*, se ovan. Kullander = *Gunnar Kullander*, förste aktuarie (†).

Melodi ur »Greven av Luxemburg».

När vår uppbörd fjol höst
:/: kom på tal :/:
fylldes landsmännens bröst
:/: utav kval :/:
Under suckan och gråt
gick vi bättringens stråt.
Ack, så jävligt vi bar oss åt!
Enligt landskapsbeslut
:/: som ni vet :/:
såsom lösen gavs ut:
:/: Sparsamhet :/:
Efter två timmars prat
koms till det resultat,
som så lyder i kort referat:
Mera flit, mindre sprit.
Mindre sprit, mera flit!
Ty, som ni vet, för läseri't
har vi ju alla kommit hit!

Och kurator höll tal
:/: för sitt folk. :/:
För en upphöjd moral
:/: var han tolk. :/:
Att i våras ha vi
levt i stort slöseri;
och nu börjas vårt botgöreri.
Ty i våras, va tyx?
:/: drucko vi :/:
såsom höjden av lyx
:/: Hennessy :/:
Sup nu sällan och tag
något enklare slag
och gå hem, när det börjar bli dag.
Mera flit etc.

Men 'den vägen är smal'
:/: ack så smal :/:
och där hjälper ej tal
:/: och moral :/:
att bekräftelse ge
med båd' gask och supé,

— nej det hjälper ej alls, ska ni se!
Det är tråkigt med all
:/: konsekvens :/:
Därför brytas den skall
:/: nu med ens. :/:
Nu är gasken i gång.
Natten lång, natten lång
variera vi så vår sång:
Mera sprit, mindre flit!
Mindre flit mera sprit!
Ty som ni vet, för superi't
har vi i kväll ju kommit hit!

*

Arkeologen lik, som girigt krattar
utur ett kummel krukgods och ler
i paragrafer sen jag sammanfattar
vad minnesvärt jag i terminen ser.
Och — som man helst vid supning enbart skrattar —
allt tråkigt sälla vi tillbaka ner.
Så må ni här terminens fröjd beskåda
likt gånggriftsfynd i en museilåda.

Då **krönika** är detta opus' titel
bör ingenting av vikt jag glömma bort.
Och därför ägnar jag nu ett kapitel
åt våra landsmäns rodd- och paddelsport.
Nybörjarrodd dock liknar mera knittel
med ojämn takt. En söndag — nu helt kort! —
i »fyra» vi för första gång beforo
den gula Fyris — icke utan oro.

Med full parkett och gott besatt på raden
gick starten väl — av Herrans godhet blott.
Vad vickning och vad stänk med årebladen!
Men småningom blev rodden mera flott.
Och Sjöland stod i Flusterpromenaden:
»Ett präktigt uppslag, — ett förbannat gott!»
Och under sjungande av Sörmlandssången
kapproddarn löpte ut för första gången.

Sjöland = *Martin Sjölander* († 1912), förste kurator ht 09—vt 10.

Det grep omkring sig. Oftare och flera
på vattnet dvaldes vi — och även i't.
Dock nog härom. Nu vill jag referera
recentiorsgasken och dess usla sprit.
Så säger Karlfeldt: Lipa åt madera,
om du vid Edens brunnar gjort visit.
— Franciskus hördes också högt bedyra
att konjakten var bara svavelsyra.

Men Jöran talade. Sublim var tonen
med pondus och historiskt perspektiv.
Och Möller skötte sen depositionen
med hemska verktyg: klubba, sax och kniv.
Dock nåddes icke den venerationen
man hos de yngsta ville få till liv.
Hur kunde deponenterna väl frukta,
när Möller skulle dem med klubban tukta.

Ej mycket sen jag i terminen hittar,
som lämpligen bland nöjen föres hit.
Och om jag noga efter skälet tittar,
så konstaterar jag det lätt som flit.
Det är en pest, som breddes ut och smittar
— och sjuklingen får ej förtära sprit.
I svåra bölder slog den ut mot slutet,
då landsmännen tenterat oavbrutet.

En dansklubb annoteras i nationen
med en och annan nachspielsvariant,
och Hugos nederlag på den motionen
att sådant bör betalas in kontant.
En bal, vars baltal i reputationen
steg mer än andra — annars likadant,
ty 'sparsamheten' fick ej den succén
att kunna slopa vinet vid supén.

Franciskus = *Hjalmar Franzén*, lektor i Gävle. Jöran = *Jöran Sahlgren*,
professor, förutvarande inspektor på nationen. *Harald Möller*, verksam i
Bofors (†). Hugo = *Hugo Heyman*, förste aktuarie (†).

Men detta allt var kvava lugnet bara,
när horisontens skyar stormen spå.
Ty det beslöts, att landsmän skulle fara
till julen ut på spexturné en gros.
Som blixtar hörles flöjters toner klara
och basfiolen mullrar då och då.
— Men spexet fordrar dock sin egen sång,
Den får vi spara till en annan gång.

Ack, svenska folk, som nämnes nordens fransmän!
Var låg i fjol espri'n väl innelyckt?
Förlåt mig mina synder, käre landsmän,
om krönikan er målat något styggt.
Må våra tal- och sång- och spex- och dansmän
ge vårterminen mera glans och flykt!
Med denna högst kommuna talarvändning
jag slutar här min skandalösa skändning.

*

Vårterminen 1911 samlade man sig till en kraftprestation — en omfattande turné i Mellansverige med nationsspexen »På Madagaskar» och »Möhrens sista suck», vilket lämnat spår i krönikan för den terminen.

*

Spexturnén jan. 1911.

Nu är min plikt att ex officio rosa
vår spexturné, som med kometisk glans
kring Svea länder vinglade sin kosa
med spritblå svans och under apors dans.
Jag har ej tid att skriva städad prosa
och fogar därför slarvigt stans till stans,
ej utan att det kusligt känns, men vart än
det bära må, jag ställer upp till starten.

Som Ouvertyr gick landskapsdiskussionen
av stapeln, stormande i Wagnersk takt.
Arkivet gömmer än reservationer
med nittio teser enligt traditionen
som Jonas där till evig ära lagt.
— Kurator kvävdes andligt av cyklonen
av Markus Borgströmskt oratorisk prakt
— Med sköna gester och repliker bites
docent Wellander som syperb Thersites.

En administration i tio nätter
begrundar siffrorna till klockan tre.
Sitt valthorn maltraiterar Nisse Wetter,
och Fridborn tutar domsbasun brevé.
— Men, som ett aeroplan från låga slätter
mot skyarna steg Wallroths höga C.
Och militäriskt Gille takten slog,
och Gustafsson vid basfiolen log.

— Jag kunde skildra, hur kulisstropiken
vid nyår växte upp i Örebro.
men fasar själv att skildra den tekniken,
som ingen just förresten skulle tro.
Ur stora krukor hälldes slumpvis färgen,
och somt blev palmerna, och somt blev bergen.

Så — äntligen — stod Rakkas tempel färdigt
på staden Nyköpings illustra scen.
Supé och bal. Och starten firas värdigt
med oratoriskt ivrigt hugg-i-sten.
Från början tog man saken rätt ihärdigt
och något duvna foro vi till Flen.
Men Heymans glöggar gjorde oss så pigga
att Petri genast började att vigma.

Jonas = *Jonas Samzelius*, förste bibliotekarie, nationens förutvarande skattmästare, hedersledamot. *Marcus Borgström*, lektor i Linköping, hedersledamot. *Erik Wellander*, professor, hedersledamot. *Nisse Wetter* = *Nils Wetterstrand*, lektor vid Lundberg (†). *David Fridborn*, häradsdomare, Torsö. *Bertil Wallroth*, tillhörande Norrlands nation. *Albert Gille*, musikfanjunkare, under flera år nationsmusikens ledare (†). *Heyman* = *Hugo Heymans* fader, disponent i Flen (†). *Einar Petri*, statsmeteorolog (†).

Och det vart afton andra dagen. Ordet
betyder Örebro och stor succés.
Här mötte gamle riddare av bordet:
Tavenius och Axel Borg, de tre
(Tavenius stor som två). En själ, — jag tror det —
så ung som Möller själv. — Och sade de
som veteraner å la Fänrik Stål
beprövat vist det gamla ordet: »Skål!»

*

Apostlagärningarnas auktor skildrar
rätt mången färd, varom han intet vet.
Och detta föredömes helgd förmildrar
min reseskildrings företagsamhet.
Blott dunkelt anar jag vad som sig tilldrar,
sen jag mig sist från landsortstruppen slet.
Jag såg den sist på Örebro perrongen.
— Ack, halvgjord är tyvärr blott denna sången!

Men pressens röster ha med hjälp av pratet
ställt upp en bild, som här skall återges:
Kung Radamuffo tälte ej klimatet.
I Värmlands skogar blev han verkligt hes.
Och majestätet — annars ett kvavat ett —
lär varit ganska sorgesamt att ses.
— Men: med heroiskt mod och lyftad hand
ifrån orkestern uppsteg Wetterstrand:

»I mänskoätare!» — Ifrån sitt valthorns toner
steg alltså Nisse blekhyllt upp och rös
bland Möllers spjut och svarta histrioner.
— Vem kan väl undra, om han var nervös
vid Pejsans dans i urskogsregioner
och knalleffekterna, när Rustad nös!
Han torde dock ha klarat saken bra,
— skall därför en ovanskelig gloria ha.

Otto Tavenius i Örebro var syssloman och god sångare. *Axel Borg*, känd konstnär i Örebro (†). *Pejsan* = *Richard Helander*, försäkringsinspektör, bördig från Falköping. *Lorenz Rustad*, tillhörde Upplands nation.

Från nattligt kortspel rycktes sedan truppen
med fyratåget ned till Göteborg.
I Göteborg gol redan kyrktornstuppen
i morgongryningen kring stadens torg.
Allt flera röster strävnade på kuppen,
och stor var konung Radamuffos sorg,
när blekansikten penslade hans hals
men han ändå ej kunde sjunga alls. (svagt!)

— Dock — Göteborg en A-klasstjärna sätter
i zodiaken av vår spexturné:
En juste publik — och alla Ranfts sujetter!
Vad kan en spexförsyn väl mera ge?
— Men utav truppens göteborgska nätter
vill undertecknad ingen skildring ge.
Därom kan nog privatim kunskap fås.
Vi fara vidare, — nu till Borås.

Vad skall väl om en sådan stad förtäljas?
Jag väljer att förtälja ingenting.
I Falköping ej heller ska vi dväljas
trots Pejsans där förlagda släktskapsring.
Och lika litet skall en trästod täljas
åt städerna Jön- Lin- och Norrköping.
Jag kan väl inte ständigt repetera
att allesammans hesnade alltmera!

Så kring vårt boreala is- och snöland
det hesa bandet ökenfärden styr.
Och mänskogödarn fann ett läckert mö-land
och vällade turnén en del bestyr.
Men framför skarorna går Martin Sjöland,
en eldstod, en raket i miniatyr.
Och gnisslar verket, strax han smörjer på
sin drogue universelle, sin Veuve Cliquot!

Det står i skriften, att du ej skall stöta
din fot på vandrigen mot någon sten.
Men detta öde gick turnén att möta
vid sista föreställningen, i Flen.

— Visst var där trevligt: flickor, små och söta,
och starka Bergvall gick på sneda ben.
För den, som icke hans bekantskap gjort,
är sagt: Han länsman var på denna ort.

Den stenen, varemot vi foten stötte,
var »Folket», som med nykteristiskt skri
sin länsmans höga aftonskrän bemötte
och trodde — tammeffan — att det var vi!
— Och voro spelarne nu ganska trötta.
De foro hem, var till sitt land, och skötte
sin hälsa. Alltså var turnén förbi.
Som sammanfattning kan man säkrast ta
Sjölanders trötthetsgest: þ a — þ a — þ a — þ á!

*

Som motto över senare delen av terminskronikan tveka vi icke att
sätta det enda ordet: Two-step.

Första april inleddes vårens danssäsong med en orientalisk maskerad-
bal. I det annars så trista komitérummet täcktes golvet av mjuka
pseudo-orientaliska divaner kring ett äkta japanskt rökbord, mot fon-
den av en allmänt orientalisk natt, som upplystes av japanska lyktor.
I denna exotiska miljö vilja vi betrakta den icke talrika men sydländskt
brokiga publik, som rörde sig i halvskymningen. Först och främst
damerna: Haremsdamer i jupe-culotte och hängsmycken, små näpna
geishor, allmänt exotiska skönheter, t. o. m. en och annan från Europa
förirrad typ, såsom en liten modärn balettstjärna. Dessa kvinnor dyr-
kades ivrigt av orientaliska vällustingar i turbaner och långa siden-
rockar, romare från kejsardömet's förfallstid, som med förkärlek expo-
nerade sina kraftiga nakna ben. D:r Tokeramogick omkring och trös-
tade sig efter den tråkiga historien med Heléne Laroche och don Cas-
caluña stultade omkring och betraktade hatfullt sina ärkefiender moh-
rerna.

Lyktorna slocknade småningom, ett egyptiskt mörker utbredde sig
över hela Orienten, men dansen fortsatte alltjämt, och när solen redan
var högt uppe, stodo exotiska individer på Slottsbacken och hälsade
den såsom persiska eldsdyrkare. Då utropade mängen på historiskt
vis: »Hädanefter är en allians med vetenskapliga böcker omöjlig.»

Historiskt sett hade denna maskeradbal ett oerhört inflytande, en
orientalisk kulturströmning är tydligt skönjbar i de dansklubbar, som

sedan florerade i april. Orientalismen var dock här reducerad till kurlörta lyktor och en madrass i komitérummet!

Så kommo majdagarna, som firades på vanligt sätt, men — ack! — utan musik vid nedmarschen till Flustret. Vi lär ju inte heller ha haft någon lagligt vald sång- och musikanföreläsare — såsom nationens rättslärd räknat ut.

Efter en majmiddag, som avdruckits på sedvanligt sätt i angenäm samvaro med våra hederledamöter, hade landsmännens förut så orientalistiska karaktär till den grad försvenskats att de syntes genomfara staden med bilar, skyltande för den pågående svenska veckan: Ät svenska bananer, Giften Eder med svenska kvinnor, Använd inga utländska artiklar, Använd svenska svordomar!

På kvällen första maj visade det sig att landsmännen ej kunde undvara sina damer från dansklubbarna, utan dessa deltog i sexan på Gillet. Dans igen.

Till tjänst för kvinnoemancipationens blivande historieskrivare må det även meddelas, att studentskorna denna vår något litet deltog i supningen på nationen. Upplänningarna synas dock ligga före i utvecklingen; hos dem stanna studentskorna till nattsexan.

Maj blev ovanligt vacker, och landsmännen idkade ett ivrigt natur- och sportliv. Vi böra dock icke ingå på några detaljer, då vi i och med detsamma måste röra oss på privatlivets — ja det s. k. familjelivets helgade områden. Sörmlänningarna förblevo nämligen hela våren sina baldamers trogna riddare, och en stor roll i landsmännens nöjesliv spelades av borgerliga hyggliga utfärder med damer och matsäckskorgar till Flottsund, Skokloster, Älvkarleby och andra ställen.

Kanot- och kapproddsporten drevs ivrigt, ävenledes med damer, — ja, till och med sjöolyckor förekommo, fortfarande med damer, — och Flottsund blev ett nästan dagligt tillhåll för sörmlänningarna — med damer.

Så kom vårfesten, och lagom till denna förlorade Vädrens Herre sitt briljanta humör, och utfärden till Sigtuna företogs i en fullständigt arktisk temperatur. Att inställa den kom icke i frågan. Deltagarna torde haft en stark inre värme, då de utan fara lyckades utstå kölden. Förfrusna, trötta, till synes ömkansvärda som en polarexpedition, återkommo de, men fortfarande behärskade av kontinuitetens lag dansade de länge på nationen, fastän de mellan danserna måste lägga sig och vila i trappan, raklänga, varvtals, icke utan likhet med ett spåntak.

Denna situation synes mig lämplig som sluttablå för vårterminen. Efter balen domnade landsmännen bort, eller tenterade, eller båda delarna, och möttes åter, rekonstruerade och sommarkraftiga, på hembygdskurserna i Björkvik. Beskrivningen av dessa måste jag uppskjuta av den tarvliga anledningen att jag nu inte hinner mera.

Uppsala, en natt i oktober.

Karl Asplund

Författaren till nedanstående artikel, Kenneth Blyth, psykolog till professionen, var våren 1960 kontaktstipendiat från St. John's College i Cambridge. Erfarenheterna från besöket i Uppsala ledde till följande funderingar om skillnaderna mellan engelskt och svenskt universitetsliv.

Thoughts from a Swedish Spring

Whatever may have been the hopes and intentions of those who originally had the idea of inviting foreign students to Uppsala for the spring festivities. I doubt whether they foresaw all the resulting benefits. For those who come, these are real, even if hard to describe. One learns a little about Sweden, and one also learns something more about one's own country.

Englishmen at universities do not lack ideas about Sweden. A peculiarly clinical interest predominates, however, as though Sweden were a specimen country provided for laboratory observation — of selected aspects of life and death. There are few who cannot quote (nor necessarily accurately) statistics about Swedish suicide, divorce, or illegitimacy; and few who can quote the corresponding English figures. I gather that some Swedes were surprised by President Eisenhower's remarks about them last July; to the British these remarks appeared merely as a re-hash of longaccepted attitudes.

An actual visit to Sweden, at any rate to Uppsala, at any rate in spring, makes one wonder whether one has come to the same country. I do not think that it is unfair to ourselves to say that the welcome and the hospitality given are unlike anything a foreigner coming to England on such an occasion would meet with. Our own festivities tend to be jealously regarded as private occasions, and the genuine welcome that Uppsala gives to its strangers is enough in itself to make the visit memorable.

During even such a short stay one learns enough about the university to become conscious of big differences between it and one's own, and to become more alert to the danger of regarding the existing features of a particular university as essential to all. Whatever the attractions of novelty it is hard to contemplate changes in one's own. This is perhaps chiefly because the organization and character of any university is so determined by the society, of which one is part.

around it, and also because so many of the disadvantages arise directly from the advantages. The partial segregation of the sexes in British universities appears ludicrous when viewed from Uppsala; at home it appears less so, and before it could be altered much else would have to change in British life, and fundamental changes would have to occur in the whole character of Oxford or Cambridge.

Apart from segregation, the main superficial difference to strike anyone who has experienced both Uppsala and Cambridge would probably be the amount of freedom allowed. To discuss this adequately would take far too long; I can only hint at a few things to suggest that the idea »Uppsala very free; Cambridge very restricted» is misleading. I frequently heard in Uppsala that in academic work one is left far more on one's own than one is at Cambridge. Apart from my impression that at Uppsala, while you have greater freedom about **when** you do the work, you have less freedom about **what** work you do, the thought also occurred to me that sometimes freedom does not consist in being left on one's own. The idea of Cambridge supervision is not that the senior should teach the junior, but rather act as the Socratic midwife of his ideas. By being made to express one's thoughts one not only has their shortcomings made apparent, but one also learns what one **does** think. Loneliness is apparently not unknown at Uppsala, and it occurs to me that this can imprison thought quite as much as any attempted regimentation.

Even the Cambridge disciplinary regulations are less unacceptable than would seem possible in Uppsala. To some extent this is because they do not differ from normal behaviour as much as might be expected, but more because any restriction inevitably gives freedom from other, less formal restraints, and because one gains from benefits dependent on the existence of such a comparatively organized society. It is hard to say which one prefers. They are different, and the best course is obviously to experience both.

Other differences were also noticeable, which are perhaps worth mentioning, if only to show what false impressions can be gained. One hears a lot (perhaps even more abroad) about British esprit de corps. In fact, such is British individualism, I have never experienced in any institution such community of feeling as I found on occasions in the Nation. Perhaps this is so because our own colleges have grown so large that any such feeling can only show itself in a small informal group within the college.

I was struck by the apparently much higher status of the student in Sweden than in England. Perhaps the mere length of the university course is sufficient to make it a profession in itself. In Sweden to be a student, I felt, was to be a respected member of society; in England

it is to be a grown-up adolescent nuisance. To play the game of hunt-the-symbol, it was impossible not to notice the general air of respectable tidiness in Uppsala wear. For men, white shirts and grey suits appeared to be common. In Cambridge the one is as rare as the other. A more reliable indication is certainly the very much greater part played by students in Uppsala in the running of themselves and the university. Another is the coverage given by newspapers to student affairs. In England this is very little, except for sport. (And here there is another difference: few Englishmen will believe how little sport there is in Uppsala.)

Inevitably, when the university course lasts only three years, each of three terms, each of only eight weeks, life at Cambridge seems more intense and hectic than it ever could be at Uppsala. Too hectic, some think. Whether because of the comparative shortness of the course or not, the English look on their university years differently from the Swedes. For a Swede — to judge, unfairly, by your songs — it is the only time that is worth living; afterwards one waits patiently for death with frequent nostalgic glances at the past. »What! no student songs in England?» one is asked. No, no student songs. Perhaps our ties are a substitute (and preserve the British tradition of expressing oneself without opening one's mouth).

One big surprise awaits any Englishman in Sweden: no blondes, or at least apparently not many more than in England. Or so I thought until one evening I found the answer: visiting some convivial cellar I found that everyone there was blonde. I assume that a supply, bleached, is kept underground and periodically shipped overseas by the Swedish Tourist Bureau.

But enough of probably stale observations. I prefer to end on a note of thanks. My only hard feelings are towards my predecessors, who appear all to have been men of unusual accomplishment. My first few days in Uppsala were filled with a recital of their various abilities, and before I had recovered myself it was too late to pretend that only difficulties of transport had forced me to leave my bagpipes behind. An added qualification should be added to those needed for the stipendiat: »must possess an unusual social accomplishment». But even if, like me, he lacks all such, I am sure that, like me, he will (after cursing his horn-playing, verse-writing, Swedish-speaking, Scottish-dancing predecessors) come to feel completely at home and to enjoy himself thoroughly. It was, for me, a memorable visit, and I offer my grateful thanks.

Kenneth Blyth

Kina-Gunnar Andersson och förf. utanför Höjden på Kilsbergsslutningen.

Ett Lekhytte-minne

Under något tiotal år hade jag och familjen förmånen att bo »nästgårdsgranne» med en annan västernärking — man skulle nästan kunna kalla honom för etternärking som hedersnamn — men vi hade tre-fyra kilometer rakt över De blå bergen mellan Larsgården vid Leken och Höjden, där **Kina-Gunnar Andersson** bodde några härliga sommar-månader tillsammans med sin maka Eira. Det var bygdens säkraste värtecken när »professorn» anlände till sitt tusculum. Och sedan kunde man tills för ett par år sedan vara säker på att möta Kina-Gunnar eller »professorn» dagligdags på någon av hans många fotvandringar

till lantbutiken i Lekhyttebyn, till Blåbergs-Pelles nere vid den slingrande landsvägen eller till mjölkstället.

Gunnar Andersson från Knista, med skolgång i Karolinska och studier vid universitetet i Uppsala innan han drog världen runt till båda polerna och slutligen till det väldiga och åldriga Kina — där han bl. a. upptäckte den s. k. pekingmänniskan — var nämligen så mäktigt populär och ryktbar, att han bara kallades vid förnamn! Men alla hälsade med vördnad på honom, och man förstod att han hade någonting extra att tänka på, om han underlät att hälsa eller säga ett vänligt ord som svar på hälsningen. Där på Höjden trivdes han lika bra som han tidigare ansett Lunnagården vara världens bästa paradiset efter jorden runt-eskapaderna: här på Kilsbergsslutningarna kände han sig osedvanligt lugn och trygg, här kunde han läsa dygnet om korrektur på någon av sina många utgåvor från vännen Edvard Lindström på Saxon & Lindströms förlag. Och här kunde han koppla av från allt och alla.

Han respekterades av ortsbefolkningen för att han ville vara ensam, och många är de namnkunniga tidningsmän, som fått återvända utan någon intervju sedan de hejdats vid grinden av fru Eira, ständigt vakande över makens nödvändiga avkoppling.

Det var strängt taget bara jag själv och de mina som fick komma och gå utan att i förväg utbe oss nöjet av ett besök. Kanske det var närkingarna som trivdes tillsammans, kanske det var hans sätt att få ännu en avkoppling eller rent av få slippa det långtråkiga korrekturläsandet! Vem vet. Men vi såg honom sällan mera uppspelt glad och trivsamt än när han på morgonen ringt in till ett örebrokondis med beställning på min flickas favoritkakor och själv hämtat dem vid buss-hållplatsen. Det var för den lilla lyssnande sex-sjuåringen han levde om sitt liv, ty för henne berättade han om sina äventyr och upplevelser utan att tänka på att även vi lyssnade medan jag själv skrev ner små ordvändningar av monologen, som stundom blev t. o. m. en dialog, när flickan kom med sina små funderingar och lillgamlas inpass.

En sådan där vacker sommardag — eller »kak-dag hos Kina-Gunnars» som familjens förhoppningsfulla manlige telning döpt dagen till — satt vi inomhus och lyssnade till världens inspirerande berättelser hur Kilsbergen en gång blev till som en naturens nyck: Kilsbergen reste på sig ur marknivån medan Vättern sjönk och fylldes med vatten, uttryckte han sig för att de yngre skulle förstå honom. Och så fördes samtalet in på nationslivet i Uppsala bland landsmän av i dag och landsmän av i går. Hans minne var otroligt och han kunde erinra sig detaljer från fordomtima händelser och möten, som en »vanlig» människa för länge sedan skulle ha tappat bort och glömt av.

Visst kom han ihåg de båda nationsspexen hos sömrland-närkingar i Uppsala, Mohrens sista suck och Madagaskar! Han kom t. o. m. ihåg

det brev som **Axel Borg** skrivit om Madagaskars tillblivelse på en enda natt och med suverän spexhandling. Borg och **Hugo Montgomery Cederhielm** hade diskuterat till långt fram på nattkröken innan de skildes åt. Men tidigt i ottan morgonen därpå kom en pigg och nyter libretto-författare och väckte den blivande (men då sömniga) älgmäla-ren — hela spexet var så gott som färdigt och fullständigt!

Och Kina-Gunnar kunde berätta än märkligare saker om spexet och dess framförande; men detta får överstå till ett annat och större sammanhang. Det bör dock tilläggas att för musiken svarade duon **A. Kull** (född på Stora Hyddan söder om Örebro, där pappa-läkaren bodde — sonen blev slutligen invald i Musikaliska akademien och dog 1916) och **C. A. Forsman** (sedermera prost och under en tid anförare av Allmänna sången i Uppsala — även han dog säregnet nog 1916).

Men det var följande lilla episod, som etsade sig starkast in i mitt minne från den dagens samvaro på Höjden.

I sentida upplagor har studenten med äventyren på Madagaskar, berättade Gunnar Andersson, hetat Vigg, men ursprungligen hette han Rapp och enligt vad Kina-Gunnar påpekade hade han stundom i det borgerliga livet lystrat till namnet »Figge Bom», en känd figur på sin tid och son till en bankdirektör i Uppsala.

Figge Bom var **mycket** användbar i studentikosa sammanhang och han användes också ofta, berättade min sagesman. Hans figur i »operabuffan» ansåg han själv så förnämlig, att han tog både text och sånger som ett slags komplimang för sig själv! Så roligt tyckte han nämligen att det var att få uppträda incognito men ändå högst välkänd! Ty han älskade ingenting högre än att få »figurera» — Hjalmar Bergman hade ännu inte uppfunnit ordet »krumelur» på den tiden, sa' Gunnar på Höjden med en glimt i ögonvrån.

Men när pappa bankdirektören dog, försvann ynglingens förhoppningsfulla möjligheter att hävda sig eller livnära sig som studentikos student. Han fick nöja sig med en mycket underordnad anställning på framlidne pappans bank. Och snabbt började hans »via dolorosa» nedåt. Han fick flytta från samhälle till samhälle, och alltid var det en mera blygsam anställning han skulle upprätthålla. Det berättades slutligen att hans enda existensberättigande på banken blev att tjänstgöra som bankens frimärksslickare för avgående post!

Och så meddelade bankdirektören slutligen att man inte visste riktigt var man skulle göra av honom.

— Jag förstår, kom Figges snabba svar — och det lär vara första och enda gången han kunnat fatta ett så snabbt beslut för egen räkning. Det är väl slut med mitt bankjobb. Jag skall be att få säga upp mig själv!

Men Figge fortsatte att leva på det lilla farsarv, som ännu fanns kvar tills han en dag på Rullan mötte Kärleken med stort K — en servitris. Som slutligen efter enträgen övertalning faktiskt lovade att gifta sig med Figge — fast på två oeftergivliga villkor:

1. den nya familjen skulle flytta till Stockholm;
2. hon skulle ständigt få slippa visa sig utomhus med Figge i sällskap före mörkrets inbrott.

Och sedan levde de länge och lyckliga med varandra — efter mörkrets inbrott, berättade Kina-Gunnar en ljuvlig sommardag på Höjden. Och så slutrepliken:

— För se Figge var en så genomsnäll pojke hela livet igenom!

När det var sagt myste Kina-Gunnar över hela ansiktet av minnesgod berättarglädje från glada ungdomsdar vid Fyris. Och sedan tog han lillflickan vid handen för att visa henne de många taklökarna utanför stugknuten, som han delvis fört med sig från Kinesiska muren. Men hon fick ingen tuva taklök förrän hon kunde uttala det latinska namnet perfekt, enligt professors mening.

Ja, sådan var den gamle trivsamme Kina-Gunnar till vardags hemma på De blå bergens sluttningar.

Sture Larsson-Hoffman

N. Lundeqvist

Sörmlandsboken som aldrig blev skriven

Lundeqvistska bokhandeln är ett välkänt begrepp för alla nationsmedlemmar, men hur många vet vem denne Lundeqvist var. För oss bör det vara intressant att veta att han en gång var sörmland-närking, och att han var en i högsta grad färgstark och intressant person. Han föddes den 19 januari 1804 på Kvarnberga i Aker. Han kom till Strängnäs gymnasium och blev student i vår nation 1821, där han avlade magisterexamen sex år senare. 1829 avlade han hovrättsexamen och började tjänstgöra i Justitierevisionen.

Juristens yrke föreföll honom tydligen föga tillfredsställande, och så började han som bokhandlare och boktryckare i Stockholm för att 1834 övertaga Palmblad & Co:s Bokhandel i Uppsala, som han gav sitt namn. Arton år förestod han bokhandeln och upparbetade den bland annat genom att ordna bokrekvisitioner från utlandet, vilket var en nyhet, samt genom att inrätta ett länebibliotek som komplement till bokförsäljningen.

Lundeqvist fann sig emellertid ej heller till rätta med sin blomstrande bokhandel utan sålde den och började arrendera ett flertal olika gårdar för att slutligen köpa Axbergshammars bruk i Närke. Han dog 1863.

Lundeqvists mångskiftande intressen återspeglar sig i hans mycket skiftande bokproduktion. Av skönlitteratur utgav han Familjen Ehrenflykt 1828, Agda 1830 samt en brevsällare. Juristiken avspeglar sig i Juridisk handbok som småningom, 1893, nådde sin sjuttonde upplaga samt Svea rikets lag, som likaledes kom ut i sju upplagor. Jordbruket slutligen fick sitt i hans produktion genom Bondepraktika för

åker, äng och ladugård samt Handbok i svenska lantbruket, vilken nådde fem upplagor och prisbelöntes av Lantbruksakademien.

Den del av hans gärning, som icke kommit längre än till ett aktningvärt försök, fick författaren av dessa rader under ögonen genom en subskriptionsinbjudan, på ett topografiskt verk om Nyköpings län införd i tidningarna 1827, således i anslutning till hans akademiska studier. Efterforskningar efter det manuskript, som borde ha förelagat när subskriptionsinbjudan utformades, gav emellertid ingenstädes resultat. Av en slump kom jag emellertid att stöta på en tjock bunt med handlingar, som stod undangömd i Domkapitlets arkiv i Strängnäs. Jag bläddrade och fann att handlingarna gällde beskrivningar på socknar i Södermanlands län infordrade enligt konsistoriecirкуляр av den 26 juli 1826, och de utgjorde svar på frågor, som herr assessoren N. Lundeqvist framställt. Fyndet har berett mig stor glädje framför allt vid forskningarna rörande länets kyrkors historia, ty många av kyrkoherdarna nedlade mycken möda på att göra svaren uttömmande.

Tolv olika frågor hade Lundeqvist utformat rörande kyrkans byggnadshistoria, t. ex. om klockornas antal, altartavlan, predikstolen o. s. v. Av särskilt intresse kanske det är att ta del av frågan nr 5 angående orgelverken. Det var nämligen långt ifrån säkert att man i landskyrkorna ägde någon orgel vid denna tid, och i den mån man hade det, var saken så intressant, tyckte tydligen meddelarna, att man uppehöll sig ganska utförligt vid instrumentens utseende och konstruktion.

En annan anmärkningsvärd sak är att alla de medeltida dopfuntar, som funnits i sörmalandskyrkorna, ställts undan och ersatts med enkla dopfuntar av trä. Knappast någon av de gamla funtarna synes ha varit i bruk.

Frågelistan omfattade icke endast kyrkan utan även »allmänna inrättningar» såsom skola, fattighus och sockenmagasin. Att på detta enkla vis, som frågelistans svar bjuder oss, få ett fullständigt tvärsnitt genom skolförhållandena i socknarna, är ovärderligt. Svaren avser ju en tidpunkt femton år före folkskolestadgans införande, men trots detta fanns organiserade skolor nästan i varje socken, även om förhållandena ofta synes varit mycket primitiva utan eget skolhus, så att läraren fick ambulera över undervisningsområdet.

Varför de lundeqvistska papprena kommit att hamna i domkapitlet vet jag icke. Den lundeqvistska boken skulle emellertid icke endast ha omfattat det material som prästerna nedtecknat. Han vände sig även till »länets possessionater och ståndspersoner, som äga och bebo välbyggda sätes- och andra lantgårdar» för att dessa skulle insända uppgifter om sina gårdar till assessor Lundeqvist, som då bodde vid Ökna nära Mariefred. Denna vädjan gick ut som länskungörelse nr 187 år

1826. Om hans vädjan rönt någon framgång vet man ingenting om. Något material synes icke ha blivit bevarat, och kanske gav Lundeqvists vädjan så liten anklang ute i länet, att han tröttnade på sitt företaget, och så blev hans stora bok om Södermanlands län aldrig skriven.

Ivar Schnell

Porträttkatalog

15 år har snart gått, sedan den sista porträttkatalogen över medlemmar av Södermanlands-Nerikes nation, inskrivna under åren 1937—46, utgavs. Åren 1955—56 gjordes en hel del förberedande arbeten för en ny porträttkatalog över den gångna 10-årsperiodens inskrivna. Företaget ansågs dock alltför ekonomiskt riskfyllt, varför man beslöt att tills vidare inställa planerna på utgivning. Nu har emellertid röster höjts för att nationen till det stundande kamratmötet år 1962 skall ge ut en porträttkatalog, omfattande åren 1947—61, och vid det första vårlandskapet i år tillsattes en kommitté med uppgift att undersöka kostnader o. d.

Denna kommitté, som består av nationens arkivarie, jur. stud. Ivan Svensson, samt jur. stud. Åke Holm och pol. stud. Timo Kärnekull, arbetar, när detta skrives, för högtryck på att införskaffa så gynnsamma anbud på klichéer och tryckning som möjligt och synes också optimistisk beträffande det tidsödande redaktionella arbetet. Vidare söker man utnyttja alla möjligheter att genom t. ex. annonser i nationsbladet och på andra vägar skaffa medel för att göra katalogen så billig och därmed även så säljbar som möjligt, för att sedan till hösten, då alltså beslut i frågan skall fattas, lägga fram en kostnadsberäkning.

Å kommitténs vägnar vill jag nu genom Majhälsning efterlysa landsmän, som skulle vilja hjälpa till att stödja företaget ekonomiskt genom förhandsbeställning och ev. bidrag därutöver. Vi vore mycket tacksamma för ett meddelande så snart som möjligt från dem som vill delta i denna »Operation porträttkatalog». Postgirokonto för katalogen är Andre kurators, 73063.

Sylvia Boström

In memoriam

Johan Gunnar Andersson, som avled i Stockholm den 29 oktober 1960, var vår till invalsåret äldste hedersledamot. Hans studieår ligga nu mycket långt tillbaka i tiden, men den som då kände honom visste, att han ägde utomordentliga förutsättningar att spela en framträdande roll i både nationen och studentkåren. Så blev det ej, det var i större sammanhang han fann utlopp för sin lysande begåvning. När jag hösten 1898 kom till Uppsala hade han just återvänt från A. G. Nathorst's Spetsbergsexpedition, under vilken han med sådan framgång tjänstgjort som chefens geologiska assistent, att han följande år sattes i stånd att företa en egen forskningsfärd till Björnön. Det var därför ganska självklart att Otto Nordenskiöld skulle knyta honom till sitt stora antarktiska företag som sin närmaste man och vetenskaplig ledare för den stab, som tilldelats expeditionsfartyget. Vad därunder hände har han på ett glänsande sätt skildrat i boken om Antarctic. Med obegränsad arbetsförmåga och brinnande forskarhåg förenade han en fysisk och andlig spänst som gav honom den hårdförhet och beslutsamhet som krävdes för att vända nederlaget till seger. Under vårt gemensamma arbete till lands och vatten lades grunden till en vänskap som varade till livets slut.

Innan Johan Gunnar slöt sig till expeditionen hade han disputerat och blivit docent i geologi, och efter hemkomsten följde några lyckliga akademiska år, som dock fingo ett brått slut då han kallades till chef för Sveriges geologiska undersökning och därmed för alltid lämnade Uppsala. Man kunde kanske tycka att han nu, och detta med ovanlig snabbhet, nått krönet på sin bana, och det väckte förvåning, på sina håll även ogillande, då han efter några år fick tjänstledighet för att som dess rådgivare i geologiska frågor stå till kinesiska regeringens förfogande. Hans nya, oplöjda arbetsfält fångade honom helt, han tog avsked och stannade 12 år i Fjärran Östern.

Efter sin återkomst till Sverige skapade han på grundval av sina egna väldiga samlingar, kompletterade under nya färder av honom själv och hans emissarier, ett av vårt lands vackraste och intressantaste museer, som han jämte en personlig professur i östasiatisk arkeologi vid statens historiska museum förestod till inträdet i pensionsåldern. Vad han som geolog, paleontolog och, sedan hans intressen mer

och mer inriktats på den kinesiska människans äldsta historia, som arkeolog och etnograf utträttat, är genom sitt omfång, sin grundlighet och sin kvalitet i verklig mening banbrytande, hans vetenskapliga produktion grundläggande. Att ha nått sitt mål var honom belöning nog, för yttre utmärkelser hade han föga tillövers. Av allmänheten blev han högt uppskattad som föreläsare och författare av en lång rad underhållande och spännande böcker, i vilka han skildrade sitt växlingsrika liv och frukterna av sina forskningar. Med »Kina genom tidsåldrarna» (1959) avslutade han, 85 år fyllda, ett 60-årigt författarskap.

I ett par av hans böcker från senare år framträdde nya sidor av hans personlighet; man tänker då särskilt på »Fred eller förintelse» (1946). Den muntra frejdigheten och glädjen över livet är borta, krigen och den världsnöd och förvildning som följt dem i spåren hade gripit honom djupt, och han hyste stark oro för vårt släktes framtid. Han hade varit en samlade gestalt i huvudstadens vetenskapliga kretsar, spirituellt, uppslagsrik och slagfärdig, nu drog sig mer och mer tillbaka och slöt sig inom sig själv. I vimlet sågs han icke mer.

Johan Gunnar Andersson var närking av bästa virke, och trots att så mycket av hans manngärning utförts i främmande land, förblev han fast rotad i den hembygd han älskade högre än allt annat. Fädernegården i Knista kunde han inte överta, och han var enda barnet, men så snart det blev möjligt köpte han sig en gård i hemtrakten, där han vistades under sommarhalvåret; han brukade den med egna händer, bonden i honom tog ut sin rätt. Allt vad han gjorde, gjorde han grundligt, hans arbete med jorden var ingen hobby utan fullaste allvar, och Lunnagårdens produkter av bär och grönsaker funno god avsättning. Han hade t. o. m. byggt en liten konserverfabrik. Det var en uppenbarelse att se den ryktbare forskaren i arla morgonstunden gå till sitt arbete, klädd som en lantman anstår. När han längre fram överlät gården på sin svärson blev lillstugan hans undantag. Han förblev sitt ursprung trogen.

Carl Skottsberg.

Bertel Bager fick ej länge njuta det otium, av vilket han gjort sig förtjänt genom ett synnerligen verksamt liv. Under många år pressad av det hårda arbete, som är läkarens lott, gick han hastigt bort en sommandag 1960 vid uppnådda sjuttio år.

Redan en kort redogörelse lämnar bevis om de betydande uppgifter, som lades på honom under ökande uppskattning av hans förmåga och skicklighet.

Efter studentexamen i Nyköping 1908 blev han med. lic. i Uppsala 1918, och han vann doktorsgraden i Stockholm 1928. Trogen sin på fal-

lenhet välgrundade avsikt att vara kirurg, erhöi han påföljande år förordnande såsom lasarettsläkare i Norrköping. Han fick 1931 lasarettsläkarebefattning i Örnköldsvik och övergick 1938 till centrallasarettet i Stocksund, där han till pensionsåldern verkade som överläkare på den kirurgiska avdelningen. Hans allmänna orientering inom medicinen och utpräglat administrativa begåvning förde honom till förordnande såsom extra byråchef i medicinalstyrelsen och till andra uppdrag av officiell art. Om kollegernas stora förtroende vittnade kallelse till ordförande i Sveriges Kirurgförbund och till verkställande direktör i Läkarernas ömsesidiga försäkringsanstalt.

För den, som kände Bertel Bager från barndomen, framstår han trots lång utvecklingsgång såsom sig märkligt lik alltifrån skolgårdens lekar och gymnasistårens Sturm und Drang intill den mogna mannens strävanden i ansvarsfulla värv, livet igenom en helgjuten personlighet: lugn och säker i uppträdandet, karaktärsfast, sträng mot sig själv och överseende med andra. Att han medelst sådana egenskaper i förening med godhet och en naturlig älskvärdhet blev en förgrundsgestalt såväl i umgänget med vännerna som i den dagliga gärningen säger sig självt. Därtill bidrog hans öppna och balanserade sinne för vad omvärlden kunde bjuda av glädje och fest.

Ett konstnärligt inslag gav sig tillkänna framför allt i grundliga studier över förgängelsen och dess förunderliga kraft att blotta skönhetsvärden, som ofta förbises. Hans 1955 utgivna »Natur som formgivare» har väckt intresse i vida kretsar och tillvunnit sig erkännande även bland fackmännen.

Åt många nationskamrater, särskilt inom årgången 1908, gavs vid dödsbudet smärtsam anledning att med vemodsmättad tacksamhet se tillbaka på en akademisk tillvaro, vilken till det yttre ter sig annorlunda än den nuvarande men i sitt innersta väsen kanske inte förändrats så mycket som man i förstone är benägen att tro.

Harry Guldberg.

Karl Bäckgren. Den 9 april 1960 gick prostén Karl Bäckgren ur tiden. Han var född i Askersunds landsförsamling år 1882. Fädernegården Markebäck tillhörde en gång tivedskungen Antonius von Boijs mäktiga rike. Fadern var den i bygden mångbetrodde riksdagsmannen, häradsdomaren Carl Gustaf Bäckgren.

Karl Bäckgren studerade i Uppsala, prästvigdes för Strängnäs stift 1908, blev efter tjänstgöring på skilda platser komminister i Svärsta, kyrkoherde i Askersunds stad och slutade sin tjänst som prost i Gryt 1952.

Med den rika utrustning Karl Bäckgren hade, också med klar blick för livets realiteter, kom hans krafter flitigt att utnyttjas i skilda sammanhang i församlingarna och i stiftet. Generöst och livligt personligt engagerad ställde han sig till förfogande på en rad ordförandeposter eller som ledamot i styrelser och nämnder.

Karl Bäckgren var en grundlig kännare av Sörmlands-Närkes andliga geografi och en eminent hembygdsforskare. Särskilt ägde 1800-talets historia i honom en skicklig utforskare. Stor var hans entusiasm att framvisa, vad prästerskap och kyrkligt orienterade lekmän utträttat för att bevara och förkovra det kristet-kulturella arvet och slå vakt om hembygd och fosterland. Klart och fängslande, med skarp blick både för de stora linjerna och de många detaljerna, målade han i ord människor och händelser, tingen och naturen omkring dem. Hans artiklar bär prägel av saklighetens tyngd, lydnad mot sanning och pietet, den lugna och balanserade humorns friska och ljusa inslag, en påtaglig förmåga till vänlig och positiv uppskattning av allt som är uppmuntran värt.

Större delen av hans artiklar har inlutit i publikationen Till Hembygden, i vars kalenderkommitté han under många år var ordförande. Med stor pietet och skicklighet fullgjorde han sitt hedersuppdrag som minnestecknare vid prästmötet 1930.

Med outtröttlig energi tog han initiativet till en överarbetning av K. A. Hagströms Herdaminne. Den första delen av detta betydelsefulla personhistoriska arbete har detta år slutredigerats. För stiftsarkivet och prästhemmens Minnesfond i Strängnäs stift nedlade han ett betydelsefullt arbete. I Vätternbygdens hembygdsförening, vars bygdegård med dess samlingar torde intaga en särställning i hembygdsvärdens historia, var han ordförande, Gryts vackra hembygdsgård var han också initiativtagare till.

Som emeritus flyttade Karl Bäckgren till sin födelsegård Markebäck. Med tusende trådar var han bunden vid sitt Syd-Närke, dess historia, kyrkor och kultur.

Med prostén Karl Bäckgren har en av stiftets förgrundsgestalter, en särpräglad och i många avseenden fascinerande personlighet gått ur tiden. Ingenting synes mig bättre peka på kraftkällan till den välsigelse han fått vara till både i Södermanland och Närke som förkunnare och själasörjare och i den omfattande kulturella gärningen, än vad han skriver i sin meditation Bibeln hemma hos Er (1940: sid. 91).

»Uti en pergamentsbok från 1696, innehållande förklaringar till bibeln, synes å titelbladet en talande bild: en vattenspegling, kanske en sjövik med träd på stranden och kullar i bakgrunden. Ned genom vattnet sträcker en sjöfågel sin hals och sin näbb — ned mot botten. Och allenast genom att anstränga sig för att nå denna förmår fågeln finna

sin föda. På samma sätt ha vi att som skriffläsare gå på djupet, gå till botten och grunden med vad vi tagit oss före för att finna det, som allena tjänar till själaspis, till väggkost, till ljus och kraft för vandringen på livets väg.»

Sigurd Håkansson.

C. A. Carlén

Carl August Carlén. Nationens hedersledamot, f. d. direktören för Yxhults Stenhuggeri AB och industrikoncernen Ytong-bolagen Carl August Carlén avled hastigt den 18 december 1960 i en ålder av 84 år.

Efter utbildningsåren började han ett par år före sekelskiftet sin långa verksamhet inom stenindustrin vid det i födelsesocken Asker belägna Tängsätters stenhuggeri. Våren 1903 fick han anställning som kassör vid Yxhults Stenhuggeri AB och detta företag tillhörde han sedan till sin död. Bolaget hade bildats 1878 och de flesta aktieägarna tillhörde släkten Adlers; under 25 år växte det ut till ett av de mera betydande byggnadsindustriella företagen i landet. Men under det nya seklets första årtionde kom den ena svårigheten efter den andra och Carlén vidtog åtgärder för övergång till annan verksamhet, strax innan han efter styrelseförändring 1910 anförtrötts posten som förvaltare av företaget för att år 1912 avancera till verkställande direktör. Därmed började en ingående omdaning av verksamheten. Så t. ex. ordnades bergborrning med komprimerad luft i stället för handborrning —

besparing på 90 %. Rundslipningsmaskiner i stället för handarbete medförde ett liknande resultat för att nu nämna ett par exempel. År 1924 övertog Carlén som ensam ägare företaget, vilket gjordes till en livskraftig modern industri genom nya brytnings- och bearbetningsmetoder. Vidare upptogs nu också marmorförädling på arbetsprogrammet. I Hällabrottet bearbetas numera i Yxhults och Bergas stenhuggerier mer marmor än på någon annan plats i Sverige. Den vita dolomitmarmorn kommer från Glanshammar, den gröna serpentitmarmorn från Brännlyckan i Hammar och Läggesta i Askersund. Även i den vackra sandstenen vid Älvbron i Älvesta upptogs ett brott för ett par år sedan.

I slutet av 1920-talet tillkom en helt ny och mycket tidsenlig industri. År 1929 började nämligen tillverkning av anghärdad lättbetong i en ny fabrik i Hällabrottet. Efter 1940 har den benämnts ytong, en sammandragning av orden Yxhults gasbetong. Det var teknologie doktor Axel Eriksson, Stockholm, som genom sin uppfinning av anghärdad gasbetong därmed gav ett bestående bidrag till byggnadstekniken och samtidigt skapade värde åt landets naturtillgångar av skiffer. Direktör Carl August Carlén förde med okuvlig energi fram ytongen i byggnadsverksamheten och skapade därmed en ledande industri på detta område. I mer än 25 år har den ena fabriken efter den andra växt fram — i Närke, Östergötland, Västergötland och på Öland. År 1954 uppgick dygnskapaciteten vid de svenska ytongfabrikerna till 2.200 kbm, motsvarande c:a 600.000 kbm ytong per år. Dygnsproduktionen räckte till drygt 100 trerumslägenheter. De senaste siffrorna äro mig icke bekanta.

Tillverkningen i utlandet är grundad på licensavtal. 1954 hade de utländska fabrikerna en sammanlagd kapacitet om 625.000 kbm ytong. Fabriker funnos då i Belgien, Canada, Israel, Norge, Polen och Tyskland.

Södermanlands-Nerikes nation erinrar sig tacksamt att Carlén 1936 gav den första studentrumsdonationen till nationen. När studentbostadshuset Arkadien uppfördes 1936 i S:t Larsgatan 6 B levererade Yxhults Stenhuggeri AB marmorn till bl. a. det vackra golvet i husets hall och kalksten till fönsterbänkarna. Genom förmedling av direktör Anders Diös medgav direktör Carlén en rabatt på priset, vilken enligt överenskommelse placerades som grundfond till nedsättande av hyran för ett studentrum, vilket enligt direktör Carléns önskan skulle tilldelas i första hand en studerande från hans hembygd, Askers härad. I efterföljd av den första studentrumsdonationen ha tillkommit ytterligare sju.

När nationshuset i början av 1940-talet restaurerades inlades av Yxhults Stenhuggeri AB ett varkert kalkstensgolv i hallen. Återigen en förbindelse med direktör Carlén!

Direktör Carlén hälsade då och då på i nationen och deltog gärna i dess sammankomster och festligheter. Han uppskattade den heder nationen visat honom och från nationens sida uppskattades också livligt den vänlighet som han hade tillfälle att visa vid olika tillfällen. Han var en energisk företagare och på samma gång en älskvärd människa.

Jonas L:son Samzelius.

Prosten Robert Samuel (Sam) Ekström, tidigare kyrkoherde i Eskilstuna Fors, avled den 2 februari 1961 i sitt hem i Malmköping. Han var född i ett prästhem i Torshälla 12/9 75 och sålunda vid sin död 85 år gammal. Sin barndom tillbringade han i Nerike, där fadern blev prost i Kvistbro. Hans övriga data är i korthet följande: Student i Örebro 1894, inskriven vid Uppsala universitet 1895, teor. teol. ex. 1899, prakt. teol. prov 1900. Han prästvigdes samma år i Strängnäs och verkade som präst i bl. a. Dunker och Ekeby-Gällersta 1902—08, i Katrineholm 1908—11, i Örebro 1911—21 och som kyrkoherde i Helgesta-Hyltinge 1921—31. Här beklädde han också befattningen som kontraktsprost. Sistnämnda år valdes Ekström till komminister i Eskilstuna och 1934 blev han kyrkoherde därstädes. Han avgick som emeritus 1946.

Det blev prosten Ekström förunnat att utföra en lång och betydelsefull prästerlig gärning. Han var på många sätt väl rustad för sin uppgift. Som predikant och liturg var han gärna hörd. Med intensitet och glöd bar han fram budskapet. På alla platser, där han verkade arbetade han hårt. Inte ens som emeritus unnade han sig mycken vila. Han mottog förordnanden och fortsatte att predika till något år före sin bortgång. Nu vile han i frid efter trogen herdegärning.

Olof Holm.

Carl Filip Hammar tog studentexamen med utmärkta betyg i Eskilstuna och kom 1919 till Uppsala. Till att börja med tog han livlig del i nationslivet, var krönikör vt 1924 och teaterdirektör 1926. Han ämnade avlägga fil. kand-examen och sedan fortsätta som teolog. Men på grund av ekonomiska svårigheter måste man 1928 avbryta studierna, blev medarbetare i Upsala Nya Tidning och sedan redaktionssekreterare i tidningen Upsala. 1938 kallades han till Svenska kyrkans diakonistyrelse och erhöll av biskopen rätt att predika. Som predikant var han mycket anlitad, en god och mycket uppskattad ordets förkunnare.

Under sina sista år var han bunden vid sjuksängen. Även om hans kropp var svag, gick hans andliga resning aldrig förlorad.

M. Essén.

Gunnar Henningsson var prästen från Lerbo i Sörmland. Fil. kand. blev han 1923 och 1928 lärare vid Åsa folkhögskola. Efter några års

tjänstgöring på annan ort återvände han 1948 till hembygden som lärare vid Katrineholms enskilda läroverk. Han älskade sin hembygd och skriver om den:

Nu lyser vårsol över detta land,
där jag är född och lekt min barndoms lekar.
Här bindes jag av jordens starka band,
här är jag rotfast som min barndoms ekar.

1928 framträdde han som författare med diktsamlingen En ungarl på landet och utgav ytterligare några dylika. Han har ock skrivit ett par djurböcker: Grävlingen och hans grannar samt Harstigar och svampmarker. Han dog den 27 oktober 1960.

M. Essén.

David Filemon Nylund var född i Viker i Örebro län den 8 mars 1876, blev student vid Uppsala läroverk och inskrevs 1896 i Södermanlands-Nerikes nation, blev fil. kand. 1899 och fil. lic. 1911 samt disputerade för lektorskompetens 1917. Han var Södermanlands-Nerikes nations sånganförrare 1898—1902 och ledde nationens sångarfärd i hembygden sommaren 1902. Som förnämlig andrabas i OD deltog han i många av OD:s stora sångarfärder, bl. a. till Paris 1900, och han också en högt uppskattad sång- och musikledare både under Uppsala-tiden och senare, ja, ända till sina sista år.

Efter sin kandidatexamen hade han en del lärarförordnanden vid läroverken och bedrev studier av olika slag, som bl. a. resulterade i organist- och kyrkosångarexamen, folkskollärary- och fil. lic.-examen. 1915 blev David Nylund rektor vid Eskilstuna läroverk och stannade på denna post, tills han efter 26 år avgick med pension 1941. På Nylunds rektorstid fanns det inte som nu ett ansenligt antal rektorer i Eskilstuna utan bara två: rektorn vid tekniska skolan och rektorn vid högre allmänna läroverket, och den auktoritet läroverksrektorn åtnjöt icke blott i sin skola utan i hela staden var hart när obegränsad. Även långt efter sin avgång var David Nylund »rektorn i Eskilstuna». Han innehade också i staden både under sin rektorstid och senare en mängd viktiga förtroendeposter i samhälle och kyrka. Som rektor och lärare var han sträng och fordrande men höll styvt på sina lärjungars rätt och gladdes åt vars och ens framgångar både i skolan och sedan i livet. Han styrde sin skola med myndighet, humanitet och en hjärtevinnande humor, ofta med ett studentikost inslag. Under hans tid utvecklades läroverket såväl kvalitativt som kvantitativt. Vid invigningen av en tillbyggnad till läroverkshuset 1935, då skolan firade hundraårsjubileum, skrev han både ord och musik till den då framförda kantaten.

David Nylunds huvudämnen, kristendom och filosofi, låg honom varmt om hjärtat, men bilden av honom blir ensidig, om man bara

framställer honom som den betydande skolledaren-pedagogen och den mångbetrodde kommunalmanen och inte tar med sånganföraren från Södermanlands-Nerikes nation, musikälskaren och musikfrämjaren David Nylund. Redan 1907 1:e förbundsdirigent i Dalarnas sångarförbund fick han 1913 samma post i Södermanlands, vars hedersdirigent och ordförande han sedermera blev; han var dirigent för filharmoniska sällskapet i Eskilstuna och var genom musikafnarn och föreläsningar verksam i musikupplysningens tjänst. Ännu i åttioåren ledde han gärna gamla »Hedenbladssångare» ur OD i Uppsala och ett sällskap sångarbröder i Eskilstuna, och han var ordförande i Musikfrämjandet i Eskilstuna till våren 1960. I sångens och musikens värld levde han alltjämt med en ynglings intensitet, och även om hans hjärta på sistone inte alltid ville fungera tillfredsställande, så kunde han i musikens trollkrets uppriktigt säga och sjunga: Än klappar hjärtat med friska slag». Ty student var David Nylund till 84 års ålder. Och kanske var detta en förklaring till den sällsporda förmåga han hade att vinna hängivna vänner bland alla, unga och gamla, som kom i hans närhet.

David Nylund dog den 27 september 1960 i rektorsgården i Eskilstuna, 84-årig.

Stig O:n Nordberg.

David Ymer, prakt. läkare i Stockholm, har avlidit den 30 juli 1960, i en ålder av 69 år. Han har under mer än två årtionden varit ordförande i Katarina diskussionsförening och tillhörde de välkända profi-lerna i församlingen.

Född i Sköldinge i Södermanland den 11 februari 1891 avlade han realskoleexamen i Eskilstuna 1909 och ägnade sig från 1912 åt studier vid Musikkonservatoriet samt tillhörde som skicklig cellist flera av stadens orkestrar. Han släppte dock inte de bokliga studierna, avlade studentexamen som privatist 1915, blev med. kand. 1922 och med. lic. 1934. Följande år öppnade han praktik uppe på Söder. Han har ägnat ett hängivet arbete åt Katarina församling, inte enbart som kraftfull ledare av den livaktiga diskussionsföreningen utan även som styrelseledamot i Katarinagården och Katarina-Sofia civilförsvarsförening. Under några år tillhörde han även ledningen för Musikfrämjandets Stockholmsavdelning.

Närmast efterlämnar han maka, född Johansson.

Som person var dr Ymer allmänt känd som en sann demokrat med en human syn på gamla och sjuka, som gärna anlidade honom som läkare. Med en vidsträckt allmänbildning och fin musikalisk smak förenade han ett vänligt och tillgängligt sätt. Han saknas av många.

Sten Kahlund.

Landsmännen

1. Nyinskrivna landsmän.

	Född	Studentex. i	Fak.
Inger-Siv Mattsson	5/4 37	Södertälje	vt 60 H
Lars Jacobsson	9/8 32	Uppsala	vt 60 H
Dag Kihlblom	2/3 35	Boden	vt 60 N
David Knipe	25/11 32	Johnstown, USA	vt 60 N
Inge Öhlund	19/3 38	Enköping	vt 60 H
Anna Maria Barvestam	9/9 23	Eskilstuna	vt 60 H
Vigdís Finnbogadóttir	15/4 30	Reykjavik	vt 60 H
Karl Johan Fyrö	28/1 40	Katrineholm	vt 60 N
Ulla Östner	13/7 39	Bromma	vt 60 N
Boël Häggström	10/2 36	Uppsala	vt 60 H
Torsten Bjerkén	3/4 38	Nyköping	vt 60 H
Gudrun Fredriksson	24/3 40	Brännkyrka	vt 60 H
Karl-Erik Arfors	27/6 36	Uppsala	vt 60 H
Carl-Erik Öhrbom	1/10 37	Åmål	vt 60 H
Margareta Watrang	9/4 36	Stockholm	vt 60 H
Lars-Göran Folkesson	18/9 36	Kristianstad	vt 60 H
Erik Brasch	4/7 35		vt 60 H
Ulla Plogfeldt	22/2 36	Stockholm	vt 60 H
Lennart Carlsson	12/12 41	Eskilstuna	vt 60 N
Leif Lewin	28/3 41	Örebro	ht 60 H
Anders Olsson	1/10 39	Eskilstuna	ht 60 N
Tommy Johansson	31/7 39	Eskilstuna	ht 60 N
Clas-Åke Hedström	26/7 39	Eskilstuna	ht 60 N
Klas-Gunnar Pettersson	22/1 39	Örebro	ht 60 H
Gustav Ödqvist	23/9 37	Örebro	ht 60 H
Lena Lindevall	18/7 40	Nyköping	ht 60 N
Birgitta Åkerblom	28/10 39	Södertälje	ht 60 H
Monica Svensson	30/5 41	Eskilstuna	ht 60 N
Per-Åke Lundström	3/11 37	Örebro	ht 60 N
Jan Johanson	7/8 34	Stockholm	ht 60 H
Yvonne Mattsson	28/3 40	Örebro	ht 60 H
Gudrun Kälve-mark	27/6 40	Strängnäs	ht 60 H
Gerd Andersson	20/7 41	Örebro	ht 60 H
Pär Palmqvist	14/8 39	Eskilstuna	ht 60 H
Christina Forssell	7/5 40	Nyköping	ht 60 H

Sven-Erik Pernler	24/4	38	Uppsala	ht	60	T
Ingall Hanson	16/6	41	Katrineholm	ht	60	N
Lillemor Angantyr	25/3	40	Katrineholm	ht	60	N
Carl-Axel Söderlund	31/3	40	Nyköping	ht	60	N
Kjell-Ove Widman	26/3	40	Eskilstuna	ht	60	H
Astrid Kärnell	3/4	40	Katrineholm	ht	60	N
Gunvor Andersson	30/5	41	Strängnäs	ht	60	T
Sven Cronier	6/4	39	Eskilstuna	ht	60	J
Bengt Wilhelmsson	7/10	38	Falköping	ht	60	N
Svante Wählby	10/1	40	Eskilstuna	ht	60	N
Jan Rudin	22/3	38	Örebro	ht	60	N
Lars Rydén	25/9	40	Örebro	ht	60	N
Britt-Marie Andersson	30/9	40	Örebro	ht	60	N
Barbro Engdahl	20/5	34	Örebro	ht	60	H
Bengt Larsson	6/3	38	Katrineholm	ht	60	N
Ingrid Annell	16/6	40	Stockholm	ht	60	T
Jan Folkegård	10/11	39	Strängnäs	ht	60	T
Catharina Berggren	23/7	41	Eskilstuna	ht	60	T
Håkan Hytteborn	14/8	38	Örebro	ht	60	N
Kerstin Sjölin	29/1	40	Hallsberg	ht	60	N
Bo Westerberg	30/10	40	Örebro	ht	60	N
Kenneth Karlsson	14/2	38	Eskilstuna	ht	60	N
Märta Körberg	31/3	39	Hallsberg	ht	60	N
Ingrid Brånvall	25/2	41	Eskilstuna	ht	60	N
Robert Ekinge	16/11	39	Örebro	ht	60	N
Margareta Hedberg	19/11	39	Örebro	ht	60	H
Tomas Frigell	22/3	41	Sundsvall	ht	60	H
Elle Hannus	19/3	42	Nyköping	ht	60	H
Christer Espling	2/10	41	Örebro	ht	60	N
Reiny Mejsten	13/1	41	Örebro	ht	60	H
Åke Reiland	5/2	37	Stockholm	ht	60	H
Bo Risberg	23/11	41	Örebro	ht	60	H
Ingrid Bergling	13/4	37	Örebro	ht	60	T
Anders Barnö	5/4	38	Mariestad	ht	60	H
Titti Leczinsky	4/10	41	Borås	ht	60	H
Maud Lindahl	26/9	40	Örebro	ht	60	H
Anita Svensson	24/5	41	Örebro	ht	60	H
Britt-Marie Dohlwitz	3/7	40	Örebro	ht	60	N
Peter Ode	25/3	40	Strängnäs	ht	60	N
Karl-Åke Blom	29/4	39	Örebro	ht	60	N
Björn Thysell	18/6	39	Örebro	ht	60	Js
Bo Eklöf	9/5	41	Örebro	ht	60	J
Anders Toresson	13/5	39	Örebro	ht	60	H

Birgitta Österlund	29/5	39	Södertälje	ht	60	H
Karl Westerlund	10/6	40	Strängnäs	ht	60	N
Anders Andersson	15/7	39	Örebro	ht	60	N
Christer Bernhardsson	4/8	40	Nyköping	ht	60	N
Gunilla Otterström	28/11	40	Nyköping	ht	60	H
Gunnel Forsberg	28/8	39	Örebro	ht	60	H
Astrid Weber	2/9	41	Hallsberg	ht	60	H
Sonja Andersson	9/2	41	Eskilstuna	ht	60	H
Lars Andersson	17/10	38	Eskilstuna	ht	60	H
Håkan Jansson	21/4	40	Örebro	ht	60	J
Carin Calltorp	2/12	39	Nyköping	ht	60	H
Mari-Mai Lagus	13/11	41	Uppsala	ht	60	M
Gunnar Lindeberg	22/2	39	Katrineholm	ht	60	N
Ulla Jeppsson	31/5	40	Nyköping	ht	60	H
Lena Dahlberg	19/7	39	Södertälje	ht	60	H
Göran Engdahl	12/5	38	Strängnäs	ht	60	H
Ulla Hagström	14/1	40	Örebro	ht	60	H
Björn Axelsson	17/5	40	Örebro	ht	60	H
Christer Brusling	15/8	41	Örebro	ht	60	H
Jan Lorentzon	22/5	40	Nyköping	ht	60	H
Staffan Lindblad	1/5	40	Strängnäs	ht	60	H
Laila Karppanen	6/3	40	Eskilstuna	ht	60	H
Anders Hendel	4/3	40	Eskilstuna	ht	60	N
Thomas Gottberg	29/8	39	Nyköping	ht	60	N
Lennart Rosén	3/2	41	Strängnäs	ht	60	HS
Birgitta Nilsson	10/6	41	Nyköping	ht	60	H
Per-Arne Ohlsson	29/7	37	Katrineholm	ht	60	N
Anders Marelius	14/10	38	Örebro	ht	60	N
Carl-Göran Wallman	2/8	39	Södertälje	ht	60	Js
Conny Svensson	15/2	40	Nyköping	ht	60	H
Anita Olsson	14/2	41	Nyköping	ht	60	H
Birgitta Hedlund	25/4	40	Örebro	ht	60	HS
Birgitta Möller	22/4	38	Eskilstuna	ht	60	H
Ulla Carlson	2/1	40	Solbacka	ht	60	H
Elsa Carlsson	14/8	34	Eskilstuna	ht	60	H
Yvonne Gustafsson	22/8	40	Eskilstuna	ht	60	H
Robert Gunnarsson	27/4	38	Örebro	ht	60	H
Stefan Strömqvist	11/10	40	Hallsberg	ht	60	H
Beatrice Zeidler	1/12	40	Örebro	ht	60	HS
Birgitta Winberg	4/12	39	Örebro	ht	60	H
Tore Almqvist	18/4	41	Enköping	ht	60	H
Sören Andersson	30/3	39	Örebro	ht	60	H
Barbro Bergström	30/9	40	Strängnäs	ht	60	H

Torsten Kälvevemark	16/1	42	Strängnäs	ht	60	Hs
Gunnar Kumm	15/3	41	Örebro	ht	60	H
Bert Karlsson	3/3	39	Sigtuna	ht	60	H
Gertie Johansson	18/9	41	Nyköping	ht	60	H
Lena Jansson	19/10	39	Eskilstuna	ht	60	H
Åke Larsson	18/10	37	Katrineholm	ht	60	N
Ann-Christin Hedin	19/8	41	Nyköping	ht	60	N
Rolf Larsson	10/1	34	Eskilstuna	ht	60	N
Mats Andersson	22/6	39	Örebro	ht	60	N
Roger Taesler	15/9	39	Örebro	ht	60	N
Bengt Stenström	12/6	39	Örebro	ht	60	N
Peter Ahlqvist	13/12	39	Gävle	ht	60	N
Lena Burman	13/4	41	Eskilstuna	ht	60	H
Gustaf Hällén	7/5	40	Örebro	ht	60	N
Lars Rundberg	11/1	39	Örebro	ht	60	N
Lena Söderén	12/5	39	Strängnäs	ht	60	H
Staffan Södergren	12/7	40	Örebro	ht	60	H
Ragnar Nordberg	5/3	36	Örebro	ht	60	N
Gun Wirén	17/4	40	Örebro	ht	60	H
Bo Hammarström	24/3	40	Nyköping	ht	60	H
Christer Bergenudd	1/8	41	Örebro	ht	60	M
Cecilia Hedbor	10/10	41	Strängnäs	ht	60	H
Olov Hedberg	1/5	37	Strängnäs	ht	60	H
Hans Ylander	2/6	30	Bromma	ht	60	H
Eva Pehrsson	10/12	40	Katrineholm	ht	60	N
Lennart Stellin	6/6	38	Örebro	ht	60	N
Åke Josefsson	26/3	35	Lund	ht	60	N
Otto Åkesson	24/7	32	Katrineholm	ht	60	N
Göran Vidinghoff	26/9	37	Örebro	ht	60	N
Ulf Schjånberg	2/2	40	Örebro	ht	60	N
Karin Petersson	27/9	26	Örebro	ht	60	N
Eva Bergsjö	6/2	37	Falun	ht	60	N
Harald Franzon	2/10	39	Mariestad	ht	60	J
Rolf Lagerlöf	13/3	40	Katrineholm	ht	60	N
Sune Larsson	6/6	40	Eskilstuna	ht	60	N
Katarina Hedlund	2/4	40	Uddevalla	ht	60	H
Ove Hedebrand	20/6	32	Sundsvall	ht	60	N
Lars Rudin	29/7	38	Örebro	ht	60	N
David Damell	29/8	40	Strängnäs	ht	60	H
Lars Wendelius	10/9	39	Eskilstuna	ht	60	H
Ulla-Britt Andersson	21/11	38	Luleå	ht	60	H
Ingrid Stafström	1/11	41	Eskilstuna	ht	60	N
Mats Segnestam	6/11	41	Strängnäs	ht	60	H

Maud Rispe	7/11	40	Katrineholm	ht	60	H
Ingela Richt	21/3	41	Nyköping	ht	60	H
Anita Wallén	8/8	40	Eskilstuna	ht	60	H
Birgitta Thiers	3/3	42	Eskilstuna	ht	60	H
Sven-Olof Svensson	21/7	37	Katrineholm	ht	60	H
Marianne Thorén	7/6	38	Södertälje	ht	60	H
Hélène Norberg	12/12	41	Nyköping	ht	60	H
Ulla Karsberg	3/2	40	Karlskoga	ht	60	H
Åke Källqvist	25/7	41	Strängnäs	ht	60	H
Agneta Lagerstedt	15/9	41	Stockholm	ht	60	H
Annika Ahlsson	25/12	40	Eskilstuna	ht	60	H
Ingela Dung	8/8	38	Hedemora	ht	60	H
Monica Hägerö	4/7	38	Örebro	ht	60	H
Stig Engzell	4/6	38	Stockholm	ht	60	H
Bertil Grenströmer	23/10	37	Nyköping	ht	60	H
Bo Svensson	15/11	39	Eskilstuna	ht	60	M
Bo Andersson	30/6	38	Katrineholm	ht	60	H
Leif Lagerstedt	12/8	40	Örebro	ht	60	H
Agneta Langemar	11/1	41	Eskilstuna	ht	60	H
Sven-Olof Larsson	16/7	38	Katrineholm	ht	60	H
Lars Malm	26/5	37	Örebro	ht	60	J
Leif Thor	17/12	39	Eskilstuna	ht	60	M
Thorbjörn Svensson	15/2	41	Eskilstuna	ht	60	M
Per Malmberg	30/9	40	Örebro	ht	60	M
Inge-Bert Täljedal	16/1	42	Södertälje	ht	60	M
Inga Olsson	20/3	38	Eskilstuna	ht	60	H
Christina Gombrii	10/11	38	Uppsala	ht	60	H
Louise Arfwedson	28/10	39	Sigtuna	ht	60	H
Carl-Gustaf Brasch	8/12	41	Södertälje	ht	60	H
Barbro Höijer	27/5	40	Strängnäs	ht	60	H
Karin Granquist	6/6	40	Enskede	ht	60	H
Ulrik Sunabäck	27/5	34	Tranås	ht	60	N
Tom Ådeskog	29/11	38	Nyköping	ht	60	J
Ingemar Persson	5/4	38	Örebro	ht	60	H
Ove Bäck	24/5	41	Örebro	ht	60	M
Anders Fredzell	22/5	38	Örebro	ht	60	H
Lennart Rammer	21/10	41	Strängnäs	ht	60	M
Arne Holmgren	21/12	40	Lund	ht	60	M
Gunnel Aldén	25/9	36	Ludvika	ht	60	H
Kerstin Lindberg	13/11	39	Helsingfors	ht	60	Hs
Erling Lomnäs	19/4	33	Örebro	ht	60	H
Pehr Söderman	14/2	36	Stockholm	ht	60	N
Carl-Fredrik Müllern	1/9	39	Strängnäs	ht	60	N

Per Schybergson	27/8	33	Åbo	ht	60	H
Lil Fredén	28/6	37	Örebro	ht	60	H
Stig Neander	27/7	31	Katrineholm	ht	60	N
Ingrid Sernbo	22/8	36	Malmö	ht	60	H
Carl-Henrik Lagerholm	8/9	40	Katrineholm	ht	60	N
Bo Malmberg	20/3	40	Katrineholm	ht	60	N
Arne Vallstedt	15/3	40	Örebro	ht	60	N
Kurt Jillheden	27/9	39	Ludvika	ht	60	Hs
Marita Larsson	7/11	39	Uppsala	ht	60	H
Carl-Erik Löfving	20/8	35	Åmål	ht	60	N
Ingemar Franck	3/9	27	Göteborg	ht	60	T
Thor Hedman	26/9	34	Skellefteå	ht	60	M
Bo Gunnarsson	22/2	39	Södertälje	ht	60	N
Bertil Olsson	20/5	38	Uppsala	ht	60	H
Birgitta Eriksson	12/6	34	Umeå	ht	60	N
Hans Beijnoff	11/2	41	Eskilstuna	ht	60	H
Per Sahlén	14/2	38	Örebro	ht	60	J
Torsten Ahlberg	27/2	23		ht	60	H
Lars Collgård	21/8	38	Örebro	ht	60	J
David Harvey	31/10	35	England	ht	60	H
Bo Östberg	4/9	30		ht	60	H
Gunnar Bergman	19/9	39	Södertälje	ht	60	H
Sigurd Bretteville-Jensen	17/10	27	Norge	ht	60	H
Göran Lindén	16/7	36	Stockholm	ht	60	Hs
Bertil Eleholt	19/1	34	Lund	ht	60	H
Olle Nordberg	26/10	41	Eskilstuna	ht	60	H
Birgitta Gustafsson	31/7	36	Stjärnhov	ht	60	H
Bengt Boberg	19/5	32	Eskilstuna	ht	60	N
Seved Östergren	20/9	16	Halmstad	ht	60	N
Birgitta Haglund	5/5	36	Stockholm	ht	60	N
Jonas Sjöström	30/10	07	Stockholm	ht	60	H
Birgitta Gustavsson	1/3	41	Köping	ht	60	H
Marianne Lundblad	19/6	38	Västerås	ht	60	N
Agneta Spong	14/12	39	Karlskoga	ht	60	H
Inger Sahlberg	29/9	39	Karlskoga	ht	60	N
Karin Ström	27/11	04	Uppsala	ht	60	H
Krister Stenkvist	24/6	39	Eskilstuna	vt	61	N
Leif Otterhed	29/3	39	Örebro	vt	61	H
Zbigniew Grabowski	22/6	31	Polen	vt	61	N
Gertrud Krooks	14/5	29	Härnösand	vt	61	H
Ingrid Ernst	14/6	35	Uppsala	vt	61	H
Sten Sörensson	15/4	39	Nyköping	vt	61	Hs
Anders Edfelt	29/7	40	Södertälje	vt	61	N

Göran Nordström	23/9	38	Nyköping	vt	61	N
Kerstin Jönsson	9/8	41	Eskilstuna	vt	61	H
Björn Kreuger	22/12	41	Nyköping	vt	61	Hs
Bengt Norrman	18/4	40	Strängnäs	vt	61	N
Ronald Crawford-Currie	23/4	40	Eskilstuna	vt	61	N
Hugo Baeckström	20/5	38	Köping	vt	61	N
Sören Helgeson	18/10	38	Örebro	vt	61	H
Barbro Sebardt	5/8	39	Nyköping	vt	61	H
Janet Hollingsworth	13/5	40	USA	vt	61	H
Åsa Norrman	23/4	37	Strängnäs	vt	61	N
Siv-Britt Eriksson	6/7	40	Örebro	vt	61	H
Ulla Giertz	25/6	39	Södertälje	vt	61	H
Barbro Larsson	11/1	40	Katrineholm	vt	61	N
Kerstin Holmer	12/7	41	Örebro	vt	61	H
Helena Grahm	25/1	41	Södertälje	vt	61	H
Elisabeth Hagströmer	31/10	40	Nyköping	vt	61	H
Birgitta Andersson	21/7	41	Eskilstuna	vt	61	H
Göran Norrman	4/1	38	Örebro	vt	61	Hs
Ingemar Pålsson	9/11	37	Katrineholm	vt	61	N
Gunnar Andersson	22/7	39		vt	61	J
Nils Östholm	25/11	41	Eskilstuna	vt	61	M
Tor Kvarnbäck	10/12	41	Strängnäs	vt	61	H
Thorleif Pettersson	11/7	40	Katrineholm	vt	61	H
Ella-Maria Gustavsson	6/8	29	Strängnäs	vt	61	T
Lena Cedvén	25/8	38	Strängnäs	vt	61	H
Bobby Cederschiöld	1/10	38	Strängnäs	vt	61	Hs
Svenbertil Carlsson	7/9	38	Örebro	vt	61	H
Ulla Renström	16/9	39	Örebro	vt	61	H
Richard von Heijne	29/5	37	Stockholm	vt	61	H
Olle Nilsson	19/8	38	Stockholm	vt	61	N

2. Examinerade.

Praktisk-teologiska prov:

1960	6/5	Birger Larsson
		Knut Axel von Schuoltz
	14/12	Lars Åke Lundberg
		Curt Palmcrantz

Teol. lic. och efterprovning i

Teologie kandidatexamen:

1960	7/6	Lennart Cervall
	7/11	Carl-Gösta Frithz
	7/12	Curt Palmcrantz

Teologie kandidatexamen:

1960 7/5 Curt Palmerantz
7/9 Lars Lundberg

Juris kandidatexamen:

1960 13/4 Ulla Greta Winberg
15/6 Lars Blomberg
Jan Mårtenson
16/6 Åke Frenander
30/9 Märta Bernewitz
16/11 Nils Glimstedt

Medicine licentiatexamen:

1960 4/4 Ylva Stolpe
2/5 Gösta Samuelsson
7/7 Allan Bronge
5/12 Göran Rasmussen

Medicine kandidatexamen:

1960 7/6 Birgitta Fall
Barbro Göranson
Samuel Hellgren
Hans Lithell
Lars Vallhagen
27/12 Ulla Kihlblom
Jan Mascher
Henrik Oest

HUMANISTISKA FAKULTETEN:

Filosofie licentiatexamen:

1960 7/6 Sylvia Boström
7/10 Rolf Jörnving
7/12 Arne Rundqvist
1961 7/2 Lennart Bodström
7/3 Göte Hanson

Filosofisk ämbetsexamen:

1960 7/4 Lennart Jansson
7/5 Åke Berglund
7/6 Margareta Wattring
7/7 Gertrud Rubenson
Jan Allard

8/8 Frans-Olof Brunzell

7/10 Birgitta Andersson
Astrid Baecklund
7/11 Gunilla Hansson
Inga Szewczyk

7/12 Karin Andersson
1961 7/1 Stig Bäckman
Sven Helander
Kjell Johansson
Kerstin Lindberg

7/2 Göran Helgeson
Birgitta Stenningar
Lisa Wendelius

7/3 Jarl Hemberg
Marianne Jungskär
Per Olof Olofsson
Frideborg Rydmalm-
Lindgren

*Efterprovning i filosofisk ämbets-
examen:*

1960 7/10 Elsie Hultman
7/12 Arne Rundqvist
1961 7/2 Nils Lindhagen

*Statsvetenskaplig-filosofisk
examen (pol. mag.):*

1960 9/12 Per Olof Olofsson
1961 7/2 Göran Andersson

Filosofie kandidatexamen:

1960 7/4 Nils Grundén
7/6 Sven-Gunnar Andersson
Björn Furumark
Inge Kjellström
Göte Olingdahl
7/7 Åke Wilsby
7/9 Anders Ehnmark
7/10 Boel Häggström
Per-Axel Wiktorsson
7/12 Karl-Erik Arfors
1961 7/1 Monika Fridenman
Monica Högberg

7/2 Lisa Wendelius

7/3 Susanne Liedström
Karin Lötstam

7/10 Bengt-Olov Grönkvist

7/11 Per Lindhagen
7/12 Seved Östergren

*Efterprovning i filosofie
kandidatexamen:*

1961 7/3 Jane Degerman
Anders Åman

**MATEMATISKA-NATURVETEN-
SKAPLIGA FAKULTETEN:**

Filosofie licentiatexamen:

1960 7/7 Lars Kihlberg
7/10 Ragnar Nilsson
1961 7/3 Rostislav Gorbatshev
Zbigniew Grabowski

Filosofisk ämbetsexamen:

1960 7/5 Stig Eriksson
7/6 Sven Sandborg
7/7 Sven-Olov Norberg

*Efterprovning i filosofisk
ämbetsexamen:*

1961 7/2 Gun Nyman

Filosofie kandidatexamen:

1960 7/6 Lars Andersson
Anders Grennberg
7/7 Bengt-Olov Grönkvist
7/10 Hugo Schwartz
7/12 Rostislav Gorbatshev
1961 7/2 Arne Ernestam

*Till doktorer promoverades den
31 maj, efter avlagda prov:*

Anders Lidström
Staffan Bergsten
Lennart Åqvist

3. Avlidna.

Död	Inskr.	Född
8/4 1960 Hermanis Ozolins	1949 prakt. läkare	21/9 1896
9/4 1960 Karl Bäckgren	1902 prost emeritus	28/6 1882
17/4 1960 Johan Henrik Linneman Janssen	1890 f. d. borgmästare	2/3 1872
18/6 1960 Frans Gustaf Lindh	1889 f. d. revisor	15/2 1871
30/7 1960 Karl David Ymer	1923 prakt. läkare	11/2 1891
22/8 1960 Ernst Bertel Efraim Bager	1908 f. d. lasarettsläkare	8/4 1890
19/9 1960 Emil Läftman	1897 f. d. läroverksadjunkt	16/1 1877
27/9 1960 David Filemon Nylund	1896 f. d. rektor	8/3 1876
27/10 1960 Olof Gunnar Henningsson	1917 ämneslärare	15/4 1895
29/10 1960 Johan Gunnar Andersson	1892 professor	3/7 1874
15/11 1960 Carl-Filip Hammar	1919 redaktör	11/9 1897
16/11 1960 Gustaf Ragnar Lenninger	1913 f. d. provinsialläkare	27/8 1892
18/12 1960 Carl August Carlén hdl år	1955 direktör	18/6 1876
2/2 1961 Robert Samuel (Sam) Ekström	1895 prost emeritus	12/9 1875
22/3 1961 Karl Axel Gösta Ekman	1910 f. d. skogschef	29/1 1892

Nationens ämbetsmän under läsåret 1960—1961

<i>Inspektör:</i>	Professor Stig Claesson
<i>Förste kurator:</i>	Fil. lic. Sylvia Boström
<i>Andre kurator:</i>	Fil. kand. Bengt Nordberg Jur. stud. Lars Ekman
<i>Bibliotekarie:</i>	Fil. mag. Tor G. Hultman
<i>Skattmästare:</i>	Bankdirektör Ewert Jonson
<i>Klubbmästare:</i>	Pol. stud. Timo Kärnekull Jur. stud. Dag Forsselius
<i>Klubbmästarinna:</i>	Fil. kand. Ingegerd Nordberg Fil. stud. Kerstin Råström
<i>Bitr. klubbmästare:</i>	Jur. stud. Dag Forsselius Fil. stud. Gösta Bergvall
<i>Arkivarie:</i>	Jur. stud. Ingemar Wikström Jur. stud. Ivan Svensson
<i>Teaterdirektör:</i>	Fil. stud. Björn Fredén Teol. stud. Krister Posse
<i>Musikanförare:</i>	Fil. stud. Thomas Ridaeus Fil. stud. Sune Smedeby
<i>Sånganförare:</i>	Med. kand. Jan Verneholt Fil. stud. Thomas Ridaeus
<i>Preparatförvaltare:</i>	Med. kand. Margareta Sundelin
<i>Idrottsledare:</i>	Fil. stud. Jan Sjöström Fil. stud. Bo Eriksson
<i>Internationell sekr.:</i>	Fil. stud. Karin Engqvist Fil. stud. Lena Åman
<i>Nationsfotograf:</i>	Med. kand. Ulf Lindsjö Teol. stud. Björn-Viking Westerlund
<i>Krönikör:</i>	Docent Carl-Gösta Widstrand Fil. stud. Hans Erik Linder
<i>Nationsnämnd:</i>	
Förste kurator (ordf.), Andre kurator, Klubbmästaren, fil. stud. Orvar Starbäck, fil. stud. Ingrid Arfvidsson, fil. mag. Åke Berglund, jur. stud. Lars Gombrii (sekr.).	
<i>Stipendienämnd:</i>	
Förste kurator (ordf.), Andre kurator, med. kand. Hans Renck (ht 60), fil. stud. Ingrid Arfvidsson, fil. mag. Lars Högberg, fil. stud. Dagmar Verneholt, pol. mag. Göran Andersson (sekr. ht 60), fil. kand. Lars Ehlin (sekr. vt 61), fil. mag. teol. kand. Anders Jeffner, med. kand. Ulf Lindsjö (vt 61), jur. stud. Wolmar Sjöström (vt 61).	

Förvaltningsdirektion:

Överläkare David Melchersson (ordf. ht 60), Skattmästaren, Förste kurator, Andre kurator (sekr.), stadsnotarie Ger Jalander, akademikamrerare Lars Mårdell, adjunkt Ingvar Folkesson, lektor Bo Nyman, fil. kand. Anders Åman, fil. mag. Bengt Grönkvist (vt 61).

Föreningar inom Nationen

Hornboskapens Vänner:

Docent Lars Hellberg (ordf.).
Jur. kand. Bengt Magnusson (sekr. o. skattm.).

Musikanföraren

Överläkare David Melchersson
Fil. kand. Torgil Ringmar
Docent Carl Gösta Widstrand
Fil. stud. Carl-Uno Sjöblom

Självhjälpsföreningen:

Docent Erik Rankka (ordf.)
Fil. kand. Gunnar Westerlind (skattm.)

Sällskapet V. f. N.:

Med. kand. Jan Verneholt (ordf.)
Fil. stud. Bengt Jonsell (sekr.)
Lektor Matts Essén (skattm.)

Stiftelsen Södermanland-Nerikes Nations studentbostäder

Stiftelsens styrelse:

nationens inspektör, professor Stig Claesson (ordf.)
nationens skattmästare, bankdirektör Ewert Jonson,
nationens förste kurator, fil. lic. Sylvia Boström,
bankdirektör Elof Ekman, riksbanksdirektör Jacob Hagströmer, direktör Sture Nilsson, direktör Albin Rapp, ombudsman Sven Westin (stadens representant), advokat Henning Robertsson (suppleant), fil. kand. Jörgen Ahlinder, fil. kand. Håkan Berggren (vt 61), fil. mag. Åke Berglund (vt 61, sekr.), fil. lic. Lennart Bodström, adjunkt Ingvar Folkesson, överläkare David Melchersson, akademikamrerare Lars Mårdell, fil. kand. Bengt Nordberg (ht 60), notarie Bo Nordenborg, lektor Bo Nyman (ht 60).

Stiftelsens arbetsutskott:

Irr Claesson (ordf.), Jonson, Folkesson, Melchersson, Mårdell och Nyman (ht 60). Sekreterare i styrelsen och arbetsutskottet: ht 60 fil. lic. Sylvia Boström, vt 61 fil. mag. Åke Berglund.

Utgående balanser i Nationens räkenskaper

1. Skattmästarens huvudbok 30 juni 1960.

Tillgångar: På bankräkning 54.331:76; På postgiro 14.467:32; Obligationer och aktier 383.910:91; I fastigheter placerade fondmedel 437.931:50; Utlånat till Stiftelsen Södermanlands-Nerikes Nations Studentbostäder 73.465:—; Fastigheter: S:t Larsgat. 4 30.201:96, S:t Larsgat. 6 A 77.340:26, S:t Larsgat. 6 B 397.530:29, Kåbovägen 22 82.398:22, Rosendal 13 758.360:77, Hyresfordringar 11.334:99; Förskott 2.500:—, Summa kronor 2.323.772:98.

Skulder: I fastigheterna placerade fondmedel 437.931:50; Inteckningslån 907.000:—; Reserverade pensionsmedel 12.000:—; Förskottshyror 11.374:52; Donationsrum 97.267:46; Nationsfonder 355.891:99; Stipendiefonder 478.898:29; Reserverade medel 22.509:22. Summa kronor 2.323.772:98.

2. Studielånefondens huvudbok 30 juni 1960.

Tillgångar: På bankräkning 38.904:70; Fordringar av låntagare: Borgenslån 93.840:—, Borgensfria lån 4.600:—. Summa kronor 137.344:70.

Skulder: Lån hos kreditgivare 100.000:—; Reserverade medel 37.344:70. Summa kronor 137.344:70.

3. Självhjälpsföreningens huvudbok 31 dec. 1960.

Tillgångar: Terminsavgifter 2.241:60; Ordinarie lån 13.575:—; Handlån 15.745:—; Handlåneräntor 3.865:95; Uplands Enskilda Bank 3.706:73; Kapitalsamlingsräkning 35.641:91; Studielånefonden 424:85; Räntefria borgenslån 18.355:—; Kassabehållning 563:17; Postgiro 2.658:80. Summa kronor 96.778:09.

Skulder: Grundfonden 22.894:27; Komm. Jonssons donation 55.528:82; Räntefria borgenslån 18.355:—. Summa kronor 96.778:09.

4. Andre Kurators huvudbok 31/12 1960.

a. Huvudbok:

Tillgångar: Kontant 410:03; På postgiro 849:57; På bankräkning 18.175:37; Garantilån till Uppsala Studentkårs Kreditkassa 4.000:—; Förskott till Handlånekassan 8.000:—; Inventarier under A. K:s vård 1:—; Inventarier under idrottsledarens och teaterdirektörens

vård 1:—; Lager av legitimationskort m. fodral 250:—; Utestående fordringar: Terminsavgifter 1.303:70, Plikter 185:—, Telefon 54:50, Köket 2.100:—, Edeninsamlingen 326:—, Nationsband 4:—, Facklor 34:15; Fordran på krosskassan 150:05. Summa kronor 35.844:37.

Skulder: Donationsfonder: Fanfonden 436:90, Nationsmatrikel-fonden 2.576:95, Nationshistoriefonden 7.612:44, Porträttfonden 68:04, Pianofonden 120:58, Fackeltågsfonden 1.037:84; Kassareserver: Arvodens och löners konto 400:—, Fonderade medel å teaters konto 13:88, Fonderade medel å kökets konto 977:79, Fonderade medel å spex och kamratmötets konto 1.191:38, Hembygdskassan 993:23, Preparatkassan 879:14, Internationella kassan 4.036:97, Musikkassan 735:77, Honorariekassan 1.451:—, Bibliotekskassan 7.029:77, Flyktingstudentkassan 248:29, Andre Kurators Stödfond 6:50, Reservkassan 4.464:90, Nationskassan 1.500:—. Summa kronor 35.844:37.

b. Huvudbok för handlånekassan:

Tillgångar: Kassa 412:02; Bank 524:65; Postgiro 22:29; Utestående handlån 31/12 1960 11.200:—; Utestående räntefordringar 274:35. Summa kronor 12.433:31.

Skulder: Nationskassan 8.000:—; Handlånekassans kapital 4.433:31. Summa kronor 12.433:31.

Veteranerna

Räkenskaperna 1/4 1960—31/3 1961.

Ingående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1941 3.960: 54; A sparkassa 270: 17; A postgiro 48: 56. Kronor 4.279: 27.

Inkomster: Avgift ss. ständig medlem 50:—; Årsavgifter 1.140:—; Räntor 153: 56; Försålda majhälsningar 3:—; Annonser 1.650:—. Kronor 2.996: 56. Summa kr. 7.275: 83.

Utgifter: Tryckning o. exped. av 1960 års Majhälsning 2.209: 35; Förvaltningskostnader 49: 05; Bidrag till kurator 50:—. Kr. 2.308: 40.

Utgående behållning: Sv. statens 3½ % obl. 1941 3.960: 54; A sparkassa 542: 73; A postgiro 464: 16. Kronor 4.967: 43. Summa kr. 7.275: 83.

Föreningens nämnd.

Valda ledamöter: Sven Frigell, lasarettsläkare (ordf.), Erik Wahlberg, förbundsdirektör (v. ordf.), Fritiof Söderbäck, direktör, Arne Furumark, professor, Lars Andér, med lic. och Jonas Samzelius, f. d. Förste bibliotekarie.

Självskrivna ledamöter: Stig Claesson, professor, Nationens inspektör, Sylvia Boström, fil. lic., Nationens förste kurator, Ewert Jonson, bankdirektör, Nationens skattmästare (föreningens skattmästare),

Ny medlem.

Kapten Torsten Lundell.

Avgifterna för 1961.

Årsavgiften till Veteranerna är 5 kronor. Ständig ledamot erlägger minst 50 kronor; understödjande ledamot 100 kronor. Avgiften erläggs lämpligast genom insättning å postgirokonto 25906, Södermanlands-Nerikes Nations Veteraner. Exemplar av tidigare årgångar av Majhälsning finnes alltjämt i lager. De försäljas till ett pris av 1:-- per årgång. Varje landsman, som tillhört Nationen efter 1927 kan sålunda genom inköp av önskat antal Majhälsningar få en fyllig skildring av nationslivet under den egna studietiden.